



## ketchup on my lips

หากดวงจันทร์กลายเป็นสีน้ำเงินฉันใด ความรักของเราก็  
ย่อมเป็นไปได้ยากฉันนั้น

‘รางวัลของการเติบโตคืออิสระ’ มันคือสิ่งที่ฉันคิดเสมอเมื่อยังไร้  
เดียงสา ทว่าเมื่อฉันเริ่มเติบโต ชีวิตของฉันที่เคยมองว่ามันเป็นอิสระ  
กลับไม่ใช่อย่างนั้น การเติบโตช่างเต็มไปด้วยรสชาติขมขื่น ไร้ซึ่งความ  
สนุกสนานเหมือนวัยเด็ก ตอนนี้นั้นฉันได้แต่ตั้งคำถามกับตัวเองว่าแท้จริง  
แล้ว อิสระภาพมันมีอยู่จริงหรือเป็นเพียงแค่อำหลอกลวงเท่านั้น

ฉันยังคงตั้งคำถาม และได้แต่หวังว่าวันหนึ่งฉันจะได้รับคำตอบ

เข้าสู่เดือนมิถุนายน ซึ่งเป็นเดือนแรกของฤดูฝนที่ฉันรอคอย  
มานานนับปี วันนั้นมหาวิทยาลัยเปิดเทอมและมีภาระเรียนการสอนวัน  
แรก ฉันเดินจูงจักรยานไปเรื่อยๆ บนทางเท้าแทนที่จะเร่งปั่นเพื่อให้ไป  
ถึงคณะให้เร็วที่สุด กลิ่นหอมไอนิน รวมถึงกลิ่นต้นไม้ใบหญ้าข้างซอย  
หอมสดชื่นรับยามเช้า

เมื่อเข้าสู่ช่วงเปิดเทอมหนึ่ง สิ่งที่จะพบตลอดทางและตลอด  
ระยะเวลาหนึ่งเดือนคือการรับน้องและการเข้าประชุมเชียร์ของคณะ

ต่างๆ แต่สำหรับคณะศิลปกรรมของฉัน กิจกรรมเหล่านี้ได้ถูกยกเลิก  
ไปได้หลายสิบปีแล้ว และฉันคิดว่ามันก็ดีที่เป็นอย่างนั้น เพราะฉันจะ  
ได้ไม่ต้องตื่นแรงแรงตื่นกา ตะโกนโหวกเหวกต่อหน้าผู้คนจำนวนมาก ฉัน  
ไม่ได้มองว่าการรับน้องมันไม่ดี แต่ทุกอย่างต้องขึ้นอยู่กับการยินยอม  
พร้อมใจ ไม่เช่นนั้นมันจะกลายเป็นการบังคับและลิดรอนเสรีภาพของ  
ผู้อื่น ส่วนใหญ่การรับน้องของพวกเราชาวศิลปกรรมคือการพารุ่นน้อง  
ไปเลี้ยงสังสรรค์เพื่อฉลองการเข้าสู่รั้วอย่างเต็มตัว

ตลอดทางที่เดินมายังคณะ ฉันเห็นรอยยิ้มและได้ยินเสียง  
หัวเราะของนักศึกษาที่ไม่ได้เจอกันแรมเดือน สำหรับฉันการเจอหน้า  
เพื่อนคือเรื่องปกติ เพราะช่วงปิดเทอมใหญ่ที่ผ่านมาฉันใช้ชีวิตวนเวียน  
อยู่แต่ในมหา'ลัย เข้าออกซ้อปและสตูดิโอเป็นว่าเล่น เพื่อคิงานที่  
นักศึกษาซึ่งกำลังจะขึ้นปีสามต้องจัดแสดงร่วมกับนักศึกษาปีสี่และ  
ปีห้า ซึ่งพวกเราเรียกว่าการทดลองฟรีทีลิส

“พี่ใจเจ้าสวัสดิ์คะ”

ขณะที่ฉันกำลังจอดจักรยาน เสียงเรียกของใครบางคนก็ทำให้  
ฉันเงยหน้าขึ้นไปมอง ผู้หญิงคนนี้เป็นรุ่นน้องในภาควิชาเดียวกันซึ่งฉัน  
จำชื่อของเธอไม่ได้ ถึงอย่างนั้นฉันก็ยิ้มตอบกลับตามมารยาท วันนี้เด็ก  
ปีหนึ่งทุกคนสวมชุดนักศึกษาเต็มรูปแบบ เพราะตอนบ่ายจะมีพิธีการ  
ไหว้ครู อันเป็นความเชื่อที่ยังคงฝังรากลึก แม้เวลาจะเปลี่ยนผ่านมานับ  
หลายศตวรรษ

“พี่ใจเจ้า คิดถึง! จะไปสตูดิโอหรือ”

เสียงทักทายที่สดใสเช่นนี้มีไม่กี่คนนักหรรอก ‘เป่าเป้’ สายรหัส  
ปีสองตะโกนเรียกฉันตั้งแต่ฉันเดินเข้าอาคารเรียน ทั้งที่เธออยู่บนบันได  
เสียดยด้วยซ้ำ เป่าเป้เป็นคนแต่งตัวจัดจ้าน มีสไตล์ชัดเจน เปลี่ยนสีผมหก  
สามเดือน

คณะของเราไม่บังคับว่าต้องใส่ชุดนักศึกษา นักศึกษาคณะเรา

จึงสนุกกับการใส่เสื้อผ้าในแต่ละวัน และพวกเรามีร้านเสื้อผ้ามือสอง ร้านประจำที่ไปอุดหนุนกันอยู่เสมอ ฉันชอบสวมเสื้อยืดหรือเสื้อเชิ้ตสี เอิร์ทโทนกับกางเกงทรงกระบอก หรือไม่บางวันก็เปลี่ยนมาใส่กระโปรง ทรงเอหรือทรงกระบอกที่ยาวระดับหัวเข่า

“ใช่ จะไปนั่งคิดงานที่สตูดิโอ อะ แล้วเราละ เพิ่งเข้าเรียนหรือว่า เพิ่งเลิก” ฉันตอบขณะเป่าเป้จิกก็มกว้างพร้อมวิ่งมากอดฉันอย่าง เคยชิน

“เพิ่งออกมาจากสตูดิโอ ค่ะ เมื่อเช้าตื่นตีห้ามาวิ่งรอบสนาม แล้วก็ไปสอบสมรรถภาพ โคตร่วงเลยพี่ใจเจ้า เลยแอบมานอนที่สตูดิโอ แล้ว เพิ่งตื่นเนี่ย แต่เดี๋ยวจะกลับหอกันแล้ว ไปอาบน้ำละเดี๋ยวลงไปซื้อป วนนี้อาจารย์น่าจะให้เริ่มงานเลย” แม้จะตื่นแต่เช้า แต่เป่าเป้ก็ยังแต่งหน้า แต่งตัวราวกับมีเวลาเตรียมตัวก่อนออกจากหอพักสองชั่วโมง

“วันแรกเขาให้วิ่งเลยหรอ”

“ใช่ดีพี่ใจเจ้า รู้ยังไม่น่าลงวิชานี้เลยอะ คิดกันไว้กับไอ้กาวนี่ว่าจะ ถอน น้องสู๊ไม่ไหวจริงๆ ตื่นตีห้ามาวิ่งทุกอาทิตย์แบบนี้” กาวนี่ รุ่นน้อง อีกคนทำหน้าที่เห็นด้วยกับเป่าเป้สุดฤทธิ์ รุ่นพี่หลายคนบอกว่าวิชา สมรรถภาพทางร่างกายเป็นวิชาปล่อยเกรดเอมากที่สุด ไม่ต้องใช้สมอง ไม่ต้องใช้ความคิด แค่ออกกำลังกายและไปเช็กชื่อให้ตรงเวลาทุกวัน ก็ได้คะแนนง่าย ๆ แล้ว แต่คนที่ร่างกายไม่พร้อมจริงๆ ก็คงเรียน ไม่ไหว ใครจะบากบั่นตื่นตีห้ามาวิ่งจนถึงเจ็ดโมงเช้าได้ตลอด

“พี่บอกเป่าเป้ไปแล้วว่าอย่าลงตัวนี้ ให้ลงอีกวิชาของคณะมนุษยฯ อ่านเยอะหน่อยแต่ไม่ต้องตื่นตีห้าไปเรียน...เป่าเป้ เดียวพี่ไปก่อนนะ ไว้ เจอกัน”

ฉันโบกมือลาพร้อมวิ่งไปที่ลิฟต์ตัวที่ประตูกำลังเปิดพอดีบพอดิ นักศึกษาทยอยกันเข้าไปในตัวลิฟต์จนเบียดเสียด ฉันผู้ที่รีบวิ่งเข้ามา จึงถูกดันไปด้านในสุด

“ชั้นหกด้วยนะคะ”

ฉันทะโกนบอกคนข้างหน้าและได้แต่กอดกระเป๋าวัวแนบอก ส่วนใหญ่ฉันเห็นแต่นักศึกษาปีที่แต่งชุดนักศึกษา และมีรุ่นพี่อีกไม่กี่คนในลิฟต์ตัวนี้ นักศึกษาใหม่ส่งเสียงเจื้อยแจ้วพูดคุยกันสนุกสนานราวกับว่ารู้จักกันมาหลายปี ทว่ามีใครคนหนึ่งยืนเงียบ...เขายืนพิงผนังลิฟต์อยู่ข้างฉัน ชุดนักศึกษาที่ว่าดูทางการ พออยู่บนร่างกายของเขากลับดูดีจนไม่เหมือนชุดนักศึกษาเสียด้วยซ้ำ

‘หล่อชะมัด’ ฉันกำลังพร่ำบอกตัวเองในใจ แม้เห็นเพียงเงี้ยวหน้าฉันก็รู้ได้ว่ารุ่นน้องคนนี้ดูดีมากแค่ไหน เขามีรูปร่างสูงโปร่งและฉันสูงเพียงระดับไหล่เขาเท่านั้น ไม่คิดเลยว่าเด็กสมัยนี้จะโตไวจนเหมือนรุ่นราวคราวเดียวกัน

นอกจากนั้นฉันยังได้กลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ จากตัวเขาซึ่งในชีวิตนี้ไม่เคยได้กลิ่นนี้มาก่อน มันดึงดูดฉันจนผลอตัวขยับเข้าไปใกล้เพื่อให้จมูกได้รับกลิ่นชัดมากขึ้น กลิ่นหอมสะอาดแต่ลึกกลับนำค้นหาจนฉันไม่อยากจะให้ชายหนุ่มที่ยืนข้างกายคนนี้หายไปไหน แต่แล้วฉันก็รู้สึกถึงสายตาของใครบางคนที่จ้องมองมา จังหวะเดียวกันนั่นเอง ฉันก็เงยหน้าขึ้นไปมองตามสายตานั่น

เป็นไปอย่างที่คิด ความรู้สึกที่ว่าไม่มีใครจ้องอยู่มันก็คือสายตาของผู้ชายคนนั้น ดวงตาเรียวคมคล้ายผู้ล่ากำลังหลุมมองมาที่ฉัน เขาเล็กคิ้วเล็กน้อยเหมือนสงสัยว่าทำไมฉันถึงได้เอามุกเข้าไปใกล้กับร่างกายของเขา และทันทีที่รู้ตัวฉันก็รีบผละออก แล้วยังทำเป็นว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น ตอนนี้อำนาจของฉันแห้งผาก จนต้องกลิ่นน้ำลายซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่ถึงอย่างนั้นจมูกของฉันก็ยังคงเอาแต่ดมกลิ่นจากตัวเขา กลิ่นหอมสะอาดชวนหลงใหลนี่มันคือกลิ่นอะไรกัน ฉันไม่อยากจะให้เขาเดินออกไปจากลิฟต์สักนิดเดียว

“หี...” เสียงหัวเราะในลำคอของคนข้างกายทำให้ฉันหันไปมอง

อีกครั้ง เขายิ้มมุมปากเหมือนเย้ยหยัน ทั้งที่เขาไม่ได้มองมาที่ฉัน แต่ฉันก็รับรู้ได้ว่าเขาคงกำลังหัวเราะฉันอยู่

ฉันได้แต่ยิ้มปากเพราะความขายหน้า ก่อนจะขยับถอยหนีมาหนึ่งก้าวจนไปโดนตัวรุ่นน้องอีกคนที่อยู่ด้านซ้ายโดยไม่ตั้งใจ

“ขอโทษค่ะ” ฉันบอกรุ่นน้องคนนั้น เมื่อถึงชั้นสี่ลิฟต์ก็เปิดออก เด็กปีหนึ่งทุกคนรวมถึงเขาคอนนั้นทยอยออกจากลิฟต์ไป เมื่อเขาก้าวออกไป กลิ่นหอมที่ฉันอยากรั้งเอาไว้ก็ค่อยๆ จางไปที่ละนิด

กลิ่นนั้นมันทำให้ฉันอยากรั้งเขาไว้ ความรู้สึกวูบไหวในช่องท้องนี้มันคืออะไรกัน

**“ใจเจ้า มาแต่เข้าเลนนะ”** หมิงหรือฉายาที่รุ่นพี่รุ่นน้องเรียกกันว่าเต้าหมิงชื่อ เพื่อนชั้นปีเดียวกันที่อยู่คนละภาควิชาทักขึ้นขณะที่ก้าวเข้ามาในลิฟต์ ที่เขาได้ฉายานี้ก็เพราะการแต่งตัวของเขาคคล้ายกับตัวละครเต้าหมิงชื่อที่ชอบเอาผ้าเช็ดหน้าคาดไว้บริเวณหน้าผาก

นักศึกษาในคณะของเราจะมีฉายาหรือนามแฝงกันทุกคน มันเป็นเรื่องนิยมที่มีมาตั้งแต่สมัยก่อตั้งคณะ และเพราะมันไม่ใช่เรื่องเสียหายจึงไม่ถูกยกเลิกไป ฉันมีฉายาว่า ‘จันท์เอ๋อจันท์เจ้า’ ส่วนใครจะเรียกกันด้วยชื่อหรือฉายาก็แล้วแต่ตามสะดวก

“มาคิดงานต่ออะ เมื่อก่อนยังคิดไม่เสร็จ อีกอย่างมาขอใช้แอร์ฟรีที่สตูดิโอด้วย อยู่ห้องแล้วเปลืองค่าไฟ”

“เหมือนกัน ว่าแต่วันนี้มีพิธีครอบครูปี่หนึ่ง จะไปร่วมพิธีไหม”

ฉันส่ายหน้ากลับทันที พิธีกรรมแบบนี้ไม่เข้ากับฉันสักเท่าไร มีหน้าที่งานที่ยังทำค้างไว้ตั้งแต่ปีสองก็มีกองเป็นภูเขาและต้องทำให้เสร็จภายในเทอมนี้ คงไม่มีเวลาไปร่วมพิธีอะไรพวกนี้หรอก อีกอย่างรุ่นพี่ที่อยากมาร่วมพิธีจริงๆ ต้องแต่งกายด้วยชุดนักศึกษาถูกระเบียบ ซึ่งตอนนี้ชุดนักศึกษาของฉันเหลือแต่เสื้อและกระโปรง ส่วนเข็มกลัด

เข้มชัด กระทบหายไหมดแล้ว

“นี่ก็ว่าจะไม่เข้าเหมือนกัน งานที่เตรียมแสดงก็ยังไม่ถึงไหน โดนอาจารย์ตำหุชา ปิดเทอมก็ไม่ได้ปิดกับเขา เศร้าเนอะ ชีวิตเด็ก ศิลปกรรมเนี่ย”

ฉันหัวเราะกับคำพูดของหมิง มันก็จริงอย่างที่เขาว่า ชีวิตของ นักศึกษาศิลปะไม่เคยสงบสุข ไม่เคยได้พักผ่อนเต็มที่ และฉันไม่อยาก คิดเลยว่าชีวิตนักศึกษาปีสามจะมีชวากหนามอะไรมาขวางทางอีก

**ลิปต์หยุดลงที่ชั้นหก ฉันเดินออกจากลิปต์และตรงไปที่** สตูดิโอทำงานสำหรับปีสาม จริงๆ แล้วสตูดิโอแห่งนี้นี้เป็นเพียงสตูดิโอที่ เอาไว้ทำงานเล็กๆ น้อยๆ ที่ทำงานหลักๆ คือช็อปที่อยู่ด้านล่าง หลัง อาคารหลักศิลปกรรม

“หมวย! มึงมาแล้วหรือ”

ทันทีที่เปิดประตูเข้าไปเสียงตะโกนของโซลก็ดังขึ้น ‘โซล’ ฉายา กรุงโซล เพื่อนสนิทของฉันโบกมือให้พร้อมด้วยรอยยิ้ม เธอเรียนภาค วิชาเดียวกับฉัน เจ้าตัวเป็นผู้หญิงตัวเล็ก ไว้หน้าม้าบางๆ ชอบแต่งตัว รวากับว่าประเทศไทยมีฤดูหนาวตลอดทั้งปี จนรุ่นพี่ตั้งฉายานี้ให้

“มาแล้ว ว่าแต่ทำไมห้องมืดแบบนี้วะ”

โซลมองไปรอบๆ ก่อนจะหันมามองฉันพลางส่ายหน้า “ไม่รู้ว่าจะ ภูเพิ่งมาถึงเมื่อกี่เอง ไฟก็เปิดไม่ติด เพื่อนก็ยังไม่มาสักคน เมื่อคืนพวก พิมพักกับคินณมันบอกว่าจะนอนที่สตูดิโอ แต่กูยังไม่เห็นมันเลย”

ฉันแปลกใจไม่ใช่น้อย จึงเดินไปลองเปิดสวิตซ์อีกรอบ แต่ไฟก็ ไม่ติดจริงๆ ฉันเดินมาวางของที่โต๊ะประจำก่อนจะหันไปมองเพื่อนสนิท ทว่าเพื่อนสนิทของฉันหายไปแล้ว

“โซล โซลไปไหนวะ” ฉันตะโกนเรียกเพื่อนแต่ก็ไม่มีเสียงตอบโต้ แต่อย่างใด ตอนนั้นเองสมองก็สั่งการให้ฉันถึงตำนานเรื่องเล่าที่ว่ากัน

ว่าเมื่อสามสัปดาห์ก่อนเคยมีนักศึกษาผูกคอปลิตซีฟตัวเองในห้องนี้  
ฉันมองไปรอบๆ พร้อมกับหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเปิดไฟฉาย

“โซล อยู่ไหน ฎูไม่เล่นนะเว้ย!” ฉันตะโกนบอกอย่างขุ่นเคืองใจ  
แม้ตอนนี้จะเข้าจนแสงอาทิตย์แยงตา แต่ภายในตึกกลับเย็นยะเยือก  
จนน่าขนลุก ยิ่งนึกถึงเรื่องเล่าในตำนานที่ส่งมารุ่นต่อรุ่นก็ยิ่งทำให้ฉัน  
กลัวจนหัวหด “โซล...”

ห้องนี้อยู่ติดกับห้องล็อกเกอร์ของนักศึกษา ซึ่งส่วนใหญ่จะมา  
นอนพักกันมากกว่าเอาของมาเก็บ ฉันค่อยๆ ย่างเท้าไปทางห้องนั้น  
เอื้อมมือไปบิดลูกบิดเย็นเฉียบ มันเย็นจนขนแขนลุกชู จนนั่นกลิ่น  
น้ำลายที่เหน็ดคอบอย่างยากลำบาก

“ไอ้...เหี้ย!!!”

“แฮปปีเบิรท์เดย์!”

เสียงพลุและเสียงตะโกนดังลั่นของกลุ่มคนในห้องล็อกเกอร์  
ทำเอาฉันต้องกุมหัวใจเหมือนหัวใจกำลังจะวาย ตามด้วยเสียงร้องเพลง  
ฉลองวันเกิดและเสียงปรบมือ ทุกคนสวมหมวกทรงกรวยและมีเค้ก  
หน้าตาเลอะๆ หนึ่งชิ้น สงสัยเพื่อนของฉันทำกันเองโดยไม่ได้ซื้อจากร้าน  
เบเกอรี่

แม้จะตกใจแต่ฉันก็ยอมปรบมือไปตามจังหวะเพลงที่ไม่ค่อยตรง  
ทำนองมากนัก หลังจากเพลงจบไฟก็สว่างขึ้น ทำให้เห็นว่าเพื่อนหลาย  
คนรวมตัวกันอยู่ที่นี่ และฉันก็ลืมไปสนิทว่าวันนี้คือวันเกิดของตัวเอง

วันที่ 7 มิถุนายน คือวันคล้ายวันเกิดและฉันก็มีอายุครบ 21 ปี  
บริบูรณ์ ฉันหลับตาและกุมมืออธิษฐานครู่หนึ่งก่อนจะเป่าเทียนจน  
ดับ

“ยี่สิบเอ็ดแล้วมีความสุขมากๆ นะมิ่ง พรี่ทีลิสขอให้อ่าน แล้วก็  
หาแฟนให้ได้อย่างใจหวัง” โซลบอกฉันก่อนที่จะสวมหมวกทรงกรวย  
ให้

“มาๆ พวกมึง มาถ่ายรูปกัน” คินฉน์ เพื่อนอีกหนึ่งคนที่ฉันสนิทเรียก ในมือของเขามีกล้องฟิล์มประจำตัว ส่วนพิมพ์ก็ยื่นเค้กส่งมาให้ฉันถือ ตอนนี้นักเรียนเราทั้งหมดรวมกันเป็นกลุ่มก้อนเพื่อถ่ายรูปหมู่

“ยิ้มหน่อยดิ ซิตๆ หน่อย โชลมึงตกขอบมาก” คินฉน์บอกพลาง บัดมือให้โชลขยับเข้าที่

ถึงแม้การช้กล้องฟิล์มจะลำบากไปบ้าง แต่พวกเราก็ไม่เคยบ่นสักครั้ง แม้บางทีจะต้องอดข้าวเพื่อเก็บเงินซื้อฟิล์มก็ตาม ยังดีที่คณะของเรามีห้องล้างฟิล์มแบบเก่าอยู่ด้านล่างของตึก ทั้งยังมีห้องสแกนฟิล์มแบบใหม่ของนักศึกษาภาควิชาถ่ายภาพให้พวกเราแอบเข้าไปใช้ประจำ จึงประหยัดเงินส่วนนี้ไปได้

“หนึ่งสองสาม...ดี อีกรูปนะ” เสียงกดชัตเตอร์ดังรัวได้สองสามครั้ง คินฉน์ก็วางกล้องเพื่อจะตั้งกล้องถ่ายอัตโนมัติ

“มึง วางแบบนั้นจะเห็นคนหมดเหอะวะ”

“ขยับตัวลงหน่อย เร็วๆ” คินฉน์พูดจบก็รีบวิ่งมานอนด้านหลังพร้อมกับแสงแฟลชที่สาดออกมาจากกล้องพอดิบพอดี

ทำชีวิตให้ลำบากคือลักษณะพิเศษของนักศึกษาศิลปะอย่างเรา โดยแท้จริง

“ขอบคุณมากๆ นะ”

“แค่นี้เองเพื่อน แต่ว่าวันนี้ต้องไปฉลองวันเกิดนะ ภูณ์รุ่นนี่องให้ชวนเด็กปีหนึ่งภาคเรามาแล้ว ฉลองวันเกิดมึง จะได้ทำความรู้จักน้องไปด้วย ห้ามเบียดเด็ดขาด” โชลพูดดักคอทันทีเพราะรู้ว่าอย่างไรฉันก็จะปฏิเสธการไปดื่มเหล้าสังสรรค์กับเพื่อนคนอื่นแน่นอน ฉันไม่ชอบเที่ยวกลางคืน ไม่ชอบคนพลุกพล่าน แต่เมื่อปฏิเสธไม่ได้ฉันจะไปก็แล้วกัน ถือว่าต้อนรับวันเปิดเทอมไปด้วย

“เออๆ แต่หลังหนึ่งทุ่มนะ”

“ได้เลยหมวย แต่ร้านเหล้าที่ไหนเขาไปตอนหนึ่งทุ่มกัน อย่างต่ำ



มึงต้องไปตอนสามทุ่ม” ไชลเดินเข้ามาโอบไหล่และพาฉันเดินไปนั่งประจำโต๊ะทำงาน ส่วนเค้กวินเกิดคินณก็จัดการเอาไปแบ่งให้เพื่อน

“มึงกินไหมใจ”

ฉันส่ายหน้าปฏิเสธ เพื่อนไม่ได้โกรธเคืองฉันด้วยเรื่องนี้ เพราะพวกเขาคุ้นเคยของฉันดีว่าฉันไม่กินมื้อเช้า

เพื่อนแต่ละคนจะเรียกชื่อฉันต่างกัน ส่วนใหญ่จะเรียกฉันว่าใจเจ้า ไชลชอบเรียกฉันว่าหมวย ถึงแม้ว่าหน้าของเธอก็จะหมวยกว่าฉันก็ตาม ตอนนี้อยู่ทุกคนต่างแยกย้ายกันไปนั่งคิดงานของตัวเองเพื่อร่างสเกตซ์ ฉันได้แต่นั่งขีดเขียนเพราะไม่รู้ว่าจะเริ่มงานขึ้นต่อไปอย่างไร ใช้เทคนิคอะไรในการทำงาน

“สื่อผสมดีไหมวะ” ฉันพึมพำกับตัวเองและลองร่างภาพบนกระดาษ เวลาล่วงเลยจนถึงเที่ยงวัน เพื่อนแต่ละคนทยอยกันออกไปหาข้าวกลางวันกิน ส่วนฉันก็นั่งจมอยู่กับงานที่เก่าที่เดิม พร้อมกับเปิดเพลงในแอปพลิเคชันฟังไปด้วย

ฝนด้านนอกน่าจะเพิ่งหยุดตกได้ไม่นาน หลังจากที่ฉันมาถึงอาคารเรียนในช่วงเช้าก็มีฝนกระหน่ำอย่างน่ากลัว เสียงฟ้าร้องเหมือนสัตว์ร้ายคำราม แต่ฉันก็ชอบเสียงเหล่านั้นจนทำให้ผลอหลับไป กระทั่งตื่นขึ้นมาอีกครั้งในตอนบ่ายก็พบว่าไม่มีเพื่อนคนไหนอยู่ในสตูดิโอสักคน

**ด้านล่างของอาคารคือร้านคอฟฟี่ชอปและเบเกอรี่** ฉันก็เลยเดินไปที่โรงอาหารจึงหาแซนด์วิชกินง่ายๆ กับน้ำส้มหนึ่งขวด ฉันกับกาเพื่อนไม่ค่อยถูกกันเท่าไร เพราะเมื่อดื่มเข้าไปหัวใจจะสั่น ร่างกายมักมีเหงื่อไหลซึมและทรงตัวไม่ค่อยอยู่ นับตั้งแต่ได้ลองอเมริกาโนครั้งแรก ฉันก็ไม่กล้าแตะกาแฟอีกเลย

“แซนด์วิชแสมใส่กรอกกับน้ำส้มหนึ่งขวดนะคะ ทั้งหมดหกสิบ

บาทค่ะ”

ฉันจ่ายเงินและหยิบของมาใส่กระเป๋าผ้าประจำตัว ก่อนเดิน  
เตร็ดเตร่จนมาถึงอาคารใหม่ซึ่งด้านข้างเป็นซ็อบสำหรับทำงานบ้านหรือ  
งานเพนต์ชิ้นใหญ่ ใกล้เคียง บริเวณนี้จะมีโซนซูบบุหรี แต่ตอนนี้ไม่ค่อยมี  
คนสักเท่าไร

ฉันนั่งลงบนม้านั่งและแกะห่อแซนด์วิช จึกซองซอสมะเขือเทศ  
ราดลงไป จากนั้นก็กดหนึ่งคำใหญ่ให้คลายหิว แล้วจิบน้ำส้มไปเรื่อยๆ  
ระหว่างนั้นมีใครบางคนเดินเข้ามา แต่ฉันไม่ได้สนใจ เพราะคิดว่าคง  
เป็นเพื่อนรุ่นเดียวกันมาซูบบุหรี กระทั่งสังเกตเห็นร่องเท้าและการ  
แต่งตัวของคนมาใหม่ เซ็ตสีขาว กางเกงสแล็กสีดำไซส์ข้อเท้าเล็กน้อย  
เนื่องจากความสูงของเขา เขาไม่ได้สวมเข็มขัดที่มีตรามหาวิทยาลัย แต่  
เป็นของแบรนด์เนมราคาสูง สวมรองเท้าผ้าใบมีเยื่อ ฉันเงยหน้ามอง  
ชายคนนั้นทันทีที่กำลังกัดขนมปัง

เด็กปีหนึ่งคนนี้ไม่เข้าร่วมพิธีสำคัญของคณะ ในมือของเขามือ  
บุหรีที่ควั่นลอยคลุ้งไปทั่ว ฉันเกลียดกลิ่นบุหรีและไม่ชอบกลิ่นมัน และ  
กลิ่นบุหรีที่เขาสูบกก็ทำให้ฉันจามออกมา ผู้ชายคนนี้เป็นคนเดียวกับที่  
ฉันเจอในลิฟต์เมื่อช่วงเช้า ใบหน้าเย็นชาและดูเย่อหยิ่ง เขาคีบบุหรีออก  
จากปากแล้วส่งยิ้มให้ฉัน

รอยยิ้มนั้นสะกดสายตา ทว่ามันเหมือนรอยยิ้มอาบยาพิษ ฉัน  
หลบตาและกินแซนด์วิชต่อโดยไม่สนใจ ทั้งที่หัวใจเต้นแรงไม่เป็นจังหวะ  
ใบหน้าของเขาติดตรึงในความทรงจำ มันดูดีใจไม่อยากจะกลายตา  
แม้แต่วินาทีเดียว

“มาคนเดียวเหรอ”

เขาพูดไม่มีหางเสียงทั้งที่น่าจะรู้ว่าฉันเป็นรุ่นพี่ นั่นทำให้ฉันไม่  
ค่อยพอใจเท่าไรนัก แม้ฉันจะคิดว่าการอยู่ร่วมกันในคณะไม่จำเป็นต้อง  
เคร่งเรื่องรุ่นพี่รุ่นน้อง แต่นายคนนี้ก็กลับพูดกับฉันเหมือนคนสนิทและ

มันดูไม่มีมารยาทเอาเสียเลย แบบนี้ฉันไม่ชอบ ฉันไม่ตอบคำถามเขา  
ได้แต่จ้องหน้าอย่างไม่พอใจก่อนจะหันกลับมาและทำเป็นไม่สนใจ

เขามองฉันเช่นกัน แต่กลับยิ้มอย่างไม่สะทกสะท้านเหมือนไม่รู้  
ตัวว่าทำอะไรผิด

“กินเลอะเหมือนเด็ก”

นายคนนี้ไปเรียนเรื่องความไร้มารยาทมาจากที่ไหนกัน ถึงได้  
ชำนาญจนทำให้ฉันหงุดหงิดได้ขนาดนี้ ฉันกัดแซนดิวิชอีกคำ แล้วหัน  
มองเขาอีกครั้ง กลิ่นบุหรี่ยิ่งทำให้ฉันต้องปิดกลุ่มควันออก

“ฉันเป็นรุ่นพี่ หัดมีมารยาทหน่อย” ฉันพูดทุกๆ ที่ในปากยังเคี้ยว  
แซนดิวิช แต่ทั้งนี้ฉันแอบออกไปเช่นนั้นผู้ชายคนนั้นก็ยังคงไม่รู้สึกรู้สา เขา  
เลิกคิดก่อนจะทิ้งบุหรี่ยิ่งพื้นและใช้เท้าเหยียบมัน

รอยยิ้มแบบนี้ก็แล้ว เขายิ้มออกมา แต่แววตาไม่ได้สดใส มีแต่  
ความเจ้าเล่ห์ที่ส่งมาหา ฉันหยิบแซนดิวิชติดมือมาแล้วลุกขึ้นจาก  
ม้านั่งเพราะต้องการเดินหนีเขา

“ห่างกับผมแค่ไม่กี่ปีเอง อีกร้อยอย่างผมไม่สนเรื่องรุ่นพี่รุ่นน้องสัก  
เท่าไรนี่สิ”

คำพูดของเขาทำให้ฉันชะงักฝีเท้าและมึนปากแน่น ตานั่นก้าว  
เท้าเข้ามาใกล้และยื่นหน้าเข้ามา ท่าทางเช่นนั้นทำให้ฉันกลิ่นน้ำลาย  
อีกใหญ่พร้อมผงะถอย ทั้งที่เป็นรุ่นน้องแท้ๆ แต่ยังทำตัวไม่เคารพรุ่นพี่  
แบบนี้เห็นได้ที่ไหนกัน

“เพิ่งเข้ามาปีแรกก็ทำตัวป็นเกลียวเลยนะ” ฉันไม่ได้สนใจเรื่อง  
รุ่นพี่รุ่นน้อง แต่ที่ต้องพูดออกไปแบบนี้เพราะไม่รู้ว่าจะยกเรื่องอะไร  
มาตอบได้ผู้ชายคนนี้นี่ดี

“ไม่นี่ครับ ผมไม่ได้ป็นเกลียวสักหน่อย”

ยิ่งเขายื่นหน้าเข้ามาใกล้มากเท่าไร กลิ่นหอมสะอาดแต่ลึกกลับก็  
ทำให้ฉันผลอไผลสุดดมไปมากเท่านั้น ฉันมองริมฝีปากได้รูปของเขา

มันแดงระเรื่อจนฉันเผลอใจเด่นแรง

หมอนี้มีแรงดึงดูดทางเพศสูงชะมัด คอของเขายาวทำให้เห็นลูกกระเดือกชัด มันดูมีเสน่ห์จนฉันลอบกลืนน้ำลาย ดูเหมือนว่าเขาจะเห็นว่าฉันทำตัวไม่ถูก หรือฉันอาจจะแสดงสีหน้าไม่ค่อยสู้ดีออกไป เขาถึงหัวเราะน้อยๆ พร้อมจับเส้นผมของฉันทัดหูให้อย่างถือนิวทาสะ

จากนั้น... ทูทอย่างมันก็พรวดไปหมด ฝนปรอยลงมาอีกครั้ง พร้อมใบหน้าของเขาที่ประชิดกว่าเดิม เขาประจบริมฝีปากลงมาที่ปากฉันแล้วดูดดึงอย่างไม่เกรงกลัวต่อความผิด เขาทำอยู่อย่างนั้นเหมือนไม่อยากจะริมฝีปาก และในห้วงความรู้สึกของฉันก็อยากให้เขาทำเช่นนั้นนานๆ จนในที่สุดมือของฉันก็อ่อนแรงจนแขนดิ้นขยับที่กัดได้เกือบครึ่งร่วงหล่นจากมือ

เซ็กซีเป็นบ้าเลย... กลิ่นบุหรี่ปากของเขา แม้ว่าฉันจะไม่ชอบ แต่มันก็รู้สึกเฝ้าหววนเป็นพิเศษ กลิ่นจากร่างกายของเขาราวกับเหล่าที่ทำให้ฉันลุ่มหลงมัวเมา ให้ตายเถอะ ฉันกำลังตกหลุมพรางที่เขาเป็นคนซุก และฉันก็เป็นกวางที่ตกลงมาในกับดักที่เขาวางไว้

จ๊ีบ...

เขาถอนริมฝีปากด้วยท่าทางอ้อยอิ่งและหายใจรินรดที่แก้มฉัน ซ้ำๆ ฉันไม่รู้ว่าฉันมัวเมาไปกับสัมผัสของเขาเนิ่นนานเท่าไร แต่มันคงไม่ใช่เพียงเสี้ยววินาที ฉันใจเด่นแรงไม่เป็นจังหวะ เราสบตากันอีกครั้งก่อนที่เขา...

“หึ”

เขาหัวเราะและยิ้มมุมปากเหมือนเจ้าป่าล่าเนื้อได้สำเร็จ ทำไมฉันถึงไม่ยอมหนีเจ้าป่าตัวนี้ กลับกัน... ฉันยอมยี่หนึ่งให้เขากัดกินจนไม่เหลือซาก

“ขอสมะเขือเทศติดปาก แต่ผมเอาออกไปให้แล้ว”

คำพูดของเขาทำให้ฉันได้สติ ฉันแตะริมฝีปาก นึกโกรธตัวเองที่

ไม่แปลกใจ โกรธเขาที่รูกล้าและฉันผิดเองที่ห้ามใจไม่อยู่

“นาย...” ฉันกำมือเพราะความโกรธ นึกขึ้นได้ก็คิดว่าน้ำส้มที่วางไว้บนโต๊ะมาสาดใส่หน้าเขาด้วยความโมโห แต่เขากลับยิ้มหน้าระรื่นจนฉันอยากจะหาอะไรมาสาดใส่หน้าเขาอีกรอบ ผู้ชายคนนี้เป็นคนยังงั้นแน่ ฉันไม่ชอบเขาเลยสักนิด

“ขอบคุณด้วยการสาदन้า ผมว่าแปลกใหม่ดีนะ แต่...ถ้าครั้งหน้าเจอกันอีก ผมคงไม่ทำแค้ใช้ปากเช็ดซอสให้คุณหรอกนะ”

หลังอาคารแถวนี้ไม่ค่อยมีคนมานั่งเล่นเพราะเอาไว้เก็บซากอุปกรณ์ของเด็กในคณะ ส่วนมากจะเป็นพวกที่มาสูบบุหรี่หรือไม่ก็มาหาที่เสียบๆ นั่งกินข้าวแบบฉัน

แล้ววันนี้มันวันชวยอะไรกัน...ถึงได้เจอคนนิสัยแย่อย่างเขา

“ไอ้ทุเรศ” ฉันตะโกนด่าเขาและรีบเดินหนี ไม่วายกระแทกไหล่อย่างเอาเรื่อง ต่อให้เป็นพี่น้องร่วมคณะฉันก็ไม่มีความนับได้บ้านี้เป็นรุ่นน้องเด็ดขาด และฉันก็หวังว่านี่คงจะเป็นครั้งสุดท้ายที่ฉันเจอเขา

# 2

## love shot in the sweetest pub

หากมีคนถามว่าทำไมฉันถึงชอบฤดูฝน ทั่วๆ ที่ใครหลายคนรอบตัวฉันมักมองว่าฝนตกคือหายนะ และหายนะนั้นมักมาเยือนโดยไม่ทันตั้งตัว ฝนคือมหันตภัยแห่งการเดินทางและการใช้ชีวิตของมนุษย์เงินเดือน รวมไปถึงเด็กนักเรียนที่ซึ่เกียจตื่นในวันฝนตกหนักและแม่ค้าที่อาจขายของไม่ได้ในวันนั้น

ในทางกลับกัน...ฉันมองข้ามข้อเสียของสิ่งที่ทุกคนบอกว่ามันเป็นคือหายนะ และมองมันด้วยความรู้สึก สายฝนที่ตกลงมากระทบพื้นเหมือนเสียงดนตรีชโลมใจ เสียงฟ้าร้องคล้ายกับนาฬิกาที่บอกช่วงเวลาแห่งความฝัน มันเย็นชุ่มฉ่ำราวกับผืนน้ำโอบกอด กลิ่นอายดินหลังฝนตกช่างหอมหวาน และถ้าหากฝนตกตั้งแต่ช่วงบ่ายเป็นต้นมา เส้าไฟตามทางเดินจะเปิดไฟสีส้มไปตลอดทาง

โรแมนติกจะตายไป หากมีใครสักคนเดินถือร่ม โดยที่ฉันและเขาอยู่ใต้ร่มคันเดียวกันก็คงดี

ฝนพำในช่วงเย็นเป็นเวลาที่ทำให้ฉันรู้สึกดีมด้ากับบรรยากาศรอบข้าง เพื่อนในภาควิชาส่งเสียงดังแซ่แซ่โหวกเหวกโวยวาย พวกเขาเตรียมพร้อมที่จะไปดื่มสังสรรค์และเลี้ยงฉลองต้อนรับนักศึกษาปีหนึ่งของภาควิชาจิตรกรรม หรือที่เรามักพูดติดปากกันว่าภาควิชาเพนต์ ซึ่ง

เป็นธรรมเนียมที่ทำต่อๆ กันมาหลายปีนับตั้งแต่กิจกรรมรับน้องถูกยกเลิกไป

ฉันใส่เสื้อผ้าชุดเดิม ผิดกับเพื่อนบางคนที่กลับไปอาบน้ำ แต่งตัวจัดเต็ม ชีดน้ำหอมและประโคนเครื่องสำอาง เครื่องประดับจุกจุกชิ้นหอมฟุ้ง ตัวของฉันมีแต่กลิ่นสีน้ำมันซึ่งล้างเท่าไรก็ล้างไม่ออก เสื้อบางส่วนเปื้อนสีทั้งที่สวมผ้ากันเปื้อน แต่ก็ช่างเถอะ ยังไงฉันก็กลับหอพักคนแรกอยู่แล้ว ดื่มได้ไม่เกินขวดก็คงแทบจะสลบหมดสภาพ

พวกเราเดินจากหน้ามหา'ลัยจนมาถึงร้าน the sweetest pub<sup>1</sup> ร้านเหล้าสไตล์เกาหลีนักศึกษาชอบมานั่งดื่มสังสรรค์หลังเลิกเรียน หรือไม่ก็หลังสอบเสร็จ

“จองไว้ค่ะ ซื่อโซล”

โซลเป็นคนเดินเข้าไปบอกพนักงาน ก่อนที่เธอจะพาไปยังโต๊ะด้านใน ร้านตกแต่งเรียบง่ายดูอบอุ่น สามารถนั่งชิลดื่มด่ำกับเครื่องดื่มและบรรยากาศ รวมถึงสังสรรค์ได้ตลอดทั้งคืน ร้านนี้ดังเรื่องคราฟต์เบียร์ แต่พวกเราสูราคต่อขวดไม่ไหว โซลและเพื่อนคนอื่นๆ จึงออกความเห็นมาให้ดื่มเบียร์สด เพราะปริมาณเยอะและถูกกว่า รุ่นน้องจะได้ดื่มโดยไม่ต้องเกรงใจด้วย

“วันนี้อาจารย์เหิงบมาสองพันห้า พวกมึงสั่งเลย” โซลบอกเช่นนั้น

“ปีสี่กับปีห้าไม่มาเหรวอะ” คินณิถาม

“ไม่มา ปีสี่ปีห้าน่าจะป็นที่ลิสกันอยู่ ส่วนปีสองกูไม่รู้ มันคงไป

---

<sup>1</sup> ในที่นี้คือร้านที่เปิดตั้งแต่ 10.00 น. เป็นต้นมาถึงกลางคืน มีอาหารและการดื่มสังสรรค์ ส่วนใหญ่คนอังกฤษจะนั่งพับ ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และเชียร์ฟุตบอลไปด้วย แต่คนไทยส่วนใหญ่มักจะใช้พับในบริบทที่ต่างไปจากเดิม คือความเป็นสถานเริงรมย์ เดินตามจังหวะเพลง ซึ่งสถานที่แห่งนั้นเรียกว่า club

ฉลองกันเองแล้วมาเลี้ยงปีหนึ่งที่หลังมั้ง เดียวปีหนึ่งคงใกล้จะมาแล้ว กลับหอไปอาบน้ำกันอยู่”

เมนูอาหารถูกยื่นมาวางบนโต๊ะ นอกจากเบียร์ ร้านนี้ยังมีอาหาร น่ากินอีกหลายอย่าง ส่วนใหญ่เป็นอาหารเกาหลี เช่น ปิ้งย่าง ไก่ทอด แต่ก็มีอาหารไทยฟิวชันให้เลือกเช่นกัน

“ร้านนี้สวยดี ไม่เคยมาเลยแฮะ” ฉันพูดกับเพื่อนขณะที่นั่งลง บนเก้าอี้พลางมองไปรอบๆ ร้าน ยิ่งฝนตกแบบนี้บรรยากาศก็ยิ่งสวย ฉันชอบบรรยากาศแบบนี้ที่สุด

“มึงจะเคยมาได้ไงอะ ชวนมาที่ไรเอาแต่บอกว่าจะกลับหอไปนอน”

ฉันถอนหายใจกับประโยคของเพื่อนและหยิบแผ่นรายการอาหารขึ้นมาอ่าน ชีวิตเด็กศิลปกรรมมันเหนื่อยมากพอแล้ว จะให้ไปสังสรรค์ต่อฉันคงหมดแรงที่จะตื่นลี้มตาขึ้นมาเรียนและทำงานต่อแน่นอน

“ซุ๊ปกิมจิเต้าหู้ใหม่” ฉันถามเพื่อนร่วมโต๊ะ แต่ละคนยังสาละวนกับการจับจอบที่นิ่ง บ้างอยากนั่งริมหน้าต่าง หรือไม่ก็นั่งตรงมุมสวยๆ เพื่อจะถ่ายรูป

“แล้วแต่เลย มึงจะไปเลยใจ พวกกูกินได้ทั้งนั้น ส่วนใหญ่เน้นเบียร์” พิมพ์ เพื่อนอีกหนึ่งคนตอบกลับมาเช่นนั้น ฉันจึงจัดการสั่งอาหารและสั่งเฟื่อร้อน่องไปด้วย ในภาคของเรามีคนไม่มากนัก อย่างปีสามมีนักศึกษาแค่สิบคน แต่ปีนี้พิเศษหน่อยที่ปีหนึ่งมีเกินยี่สิบคน

“เอาซุ๊ปกิมจิเต้าหู้คะ ไก่ไร้กระดูกจานใหญ่สองที่นะคะ เอาแบบรสผสม หอมใหญ่ซุ๊ปแบ่งคลุกซอสต้มยำกับซีอิ้วสามคะ...มีบุลโกกิด้วยแฮะ เอาบุลโกกิอีกสามที่คะ”

ฉันบอกรายการอาหารกับพนักงาน เรื่องกินขอให้บอกฉัน เพราะฉันคือมือหนึ่งในการสั่งอาหารที่ไม่ใช่เครื่องต้มแอลกอฮอล์



“มีใครกินข้าวไหม” ฉันทถามอีกครั้ง แต่ก็ไม่มีใครยกมือหรือ  
ขานรับสักที ฉันทจึงสรุปได้ว่าพวกนี้กินอาหารเป็นกับแก้มเท่านั้นและ  
สั่งแค่ในส่วนของตัวเอง “ข้าวหนึ่งจานค่ะ”

พอสั่งอาหารเสร็จพนักงานก็จากไป ส่วนโซลและคินน์เดินไปที่  
หน้าเคาน์เตอร์เพื่อสั่งเบียร์สดแบบทาวเวอร์ ฉันทหยิบโทรศัพท์มากดเล่น  
ฆ่าเวลา รอรุ่นน้องและอาหารไปพลางๆ

“คือมึงกะจะมากินข้าวไม่กินเบียร์เลยหรอใจ” หนึ่งเดียว หรือ  
เจหนึ่งถาม เขาเป็นผู้ชายตัวสูงหน้าสวยและแต่งตัวมีสไตล์ เจ้าตัวคง  
คิดว่าฉันทสั่งอาหารมาจำนวนค่อนข้างเยอะ

“อย่างไอ้หมวยเบียร์ไม่ถนัด ถนัดข้าวมากกว่า จริงไหมจ๊ะ” ตอน  
นั้นเองโซลก็เดินเข้ามาโอบไหล่ฉันทและตอบเจหนึ่ง ทั้งยังไม่วายจับคาง  
หยอกล้อฉันทไปด้วย

ก่อนที่ฉันทจะตกหนักไปมากกว่านี้นักศึกษากลุ่มใหญ่ก็เดินเข้ามา  
ภายในร้าน แน่แน่นอนว่าพวกเขาคือรุ่นน้องปีหนึ่ง แต่ละคนแต่งตัวเก่งกัน  
ทั้งนั้น พลันสายตาของฉันทก็สะดุดเข้ากับใครคนหนึ่ง

คนที่ทำตัวน่ารังเกียจใส่ฉันทเมื่อตอนบ่าย... ใต้ปีกปีหนึ่งไร  
มารยาทนั้น อย่าบอกนะว่าเขาคือรุ่นน้องในภาควิชา

“มานั่งๆ” คินน์ก้มมือเรียกรุ่นน้องให้มานั่งร่วมโต๊ะ ก่อนที่  
นายนั้นจะเดินมานั่งข้างคินน์ซึ่งเป็นตำแหน่งตรงข้ามฉันทพอดี

เขาคนนั้นมองมาที่ฉันทอย่างไม่เกรงกลัวที่จะสบตา แววดตา  
ร้ายกาจเหมือนต้องการล่าเหยื่อทำให้ฉันทต้องเป็นฝ่ายหลบตาเขาก่อน  
อย่างคนแพ้ แต่ถึงจะแพ้ในตอนนั้นก็ใช่ว่าจะแพ้ตลอดไปหรอกน้า

“น้องปีหนึ่งหน้าตาดีๆ ทั้งนั้นเลย น้องคนนั้นชื่ออะไรหรอคะ” คน  
ที่ออกอาการที่สุดไม่พ้นโซล เธอยิ้มหวานละลายใจและจ้องไอ้รุ่นน้อง  
ปิ่นเกลียวคนนั้น

ฉันทใช้ศอกสะกิดเพื่อนไม่ให้แสดงออกมากนัก ไม่อย่างนั้นคินน์

เพื่อนรักของมันต้องลากมันไปสะสางหลังร้านแน่นอน

คินณ์กับไซลเป็นแฟนกัน... ไมลี เป็นเพื่อน แต่ก็ไม่ใช่เพื่อน ความสัมพันธ์ของสองคนนี่โคตรคลุมเครือ และฉันก็ไม่ชอบความสัมพันธ์แบบนี้เอาเสียเลย ทว่าทั้งสองยินดีจะอยู่ในสถานะแบบนี้ ถึงบางที่ต่างฝ่ายจะมีอาการหึงหวงกันบ้างก็เถอะ

“กูจะแนะนำให้รู้จัก นี่ไอ้บลู มันเป็นลูกพี่ลูกน้องของพีซีเนียร์”  
คินณ์ตบปานายนั่นเป็นการแนะนำให้พวกฉันได้รู้จัก

ไม่ยากเชื่อว่าไอ้เด็กคนนี้จะป็นลูกพี่ลูกน้องของพีซีเนียร์ รุ่นพี่ในภาควิชาเพนต์ที่ฉันแอบชอบมานาน แต่ตอนนี้พีซีเนียร์เขามีแฟนแล้ว ฉันจึงต้องตัดใจ

ฉันคิดว่าจะทำได้แล้ว แต่พอนึกถึงพีเขาที่ไร หัวใจที่พองโตเหมือนลูกโป่งลูกใหญ่ ก็เหมือนถูกเข็มจิ้มจนแตกกระจายกระจายทุกที

“ถึงว่า หน้าหล่อเหมือนกันปะะ”

“เก็บอาการหน่อยไหมไซล” คินณ์พูดเสียงเรียบจนไซลต้องรีบรูดชิปปากให้สนิทและทำเป็นชะเง้อคอรออาหาร

ขณะเดียวกันนั้นฉันรู้สึกได้ว่าหมอนั้นมองฉันไม่หยุด จนฉันเริ่มทำตัวไม่ถูกและต้องก้มหน้าเล่นโทรศัพท์

ฉันเกลียดสถานการณ์แบบนี้ซะหมด ทำไม่ต้องเป็นหมอนี่ ทำไมไม่ต้องอยู่ภาควิชาเดียวกัน แล้วทำไมวันนี้ฉันต้องเจอเขาเป็นรอบที่สาม

ภาพเมื่อตอนบ่ายผุดขึ้นมาในหัว ริมฝีปากที่จูบลงมาทำให้ฉันลอบกลืนน้ำลาย ปฏิเสธไม่ได้ว่าตอนนี้ฉันเผลอมองริมฝีปากของเขาเข้าให้แล้ว มุมปากนั้นยกขึ้นมาเล็กน้อยเหมือนกำลังยั้ยหยัน

“หี...”

ฉันได้ยินเสียงเยาะเย้ยในลำคोनั้นอีกแล้ว มันทำให้ฉันอยากจะลุกขึ้นและตะโกนต่อว่าเขา แต่ถ้าฉันทำแบบนั้น เพื่อนทุกคนก็คงรู้ว่าอะไรเกิดขึ้นระหว่างเขากับฉันเมื่อตอนบ่ายแน่นอน ตานันก้มหัวทักทาย

รุ่นพี่ ขณะที่รุ่นน้องคนอื่นยกมือไหว้ท่าทางเคารพ

“รู้จักกันไว้ลิ เป็นสายรหัสไม่ใช่เหรอ”

ฉันเบิกตากว้างและเลิกยิ้มเมื่อได้ยินคำพูดนั้นจากคินน์

ให้ตายเถอะ อะไรมันจะบังเอิญขนาดนี้ คนเกลียดหน้ากันที่ไหน จะมาปรองดองกันได้ในฐานะสายรหัส ฉันคิดว่าเรื่องสายรหัสเป็นเรื่องที่ปีสองต้องจัดการ ไม่คิดว่าตัวเองจะต้องมารับรู้เรื่องนี้และมีตานั้นเป็นสายรหัส

“ครับ ฝากตัวด้วยนะครับพี่ใจเจ้า” ทั้งน้ำเสียงและรอยยิ้มของ เขาไม่ได้ทำให้ฉันรู้สึกสบายใจ เขาคือตัวอันตรายอันดับหนึ่งของฉันในเวลา

“อือ” ฉันตอบกลับแค่นั้นแล้วเบือนหน้าหนี แต่ก็ยังรู้สึกตลอดว่ามีใครบางคนจ้องมองจนน่าอึดอัด

ไม่อยากเชื่อว่่าพี่ซีเนียร์จะมีลูกที่ลูกน้องที่นิสัยต่างกันลิบลับ ท่าทางของหมอนี่ดูร้ายกาจ แค่อ้าปากก็เห็นตบไตใส่ฟุง มองแค่นี้ฉันก็รู้ว่านายนี้คงมีความคิดแหยๆ อยู่เต็มหัวไปหมด

**ไม่นานนักอาหารที่สั่งก็มาเสิร์ฟถึงโต๊ะพร้อมกับเบียร์อีกสามทาวเวอร์** ฉันไม่สนใจอะไรทั้งสิ้นนอกจากอาหารตรงหน้า โดยมีไซลที่นั่งข้างๆ กัดเบียร์ให้ฉันหนึ่งแก้วเต็มๆ

“ขอน้ำเปล่าหรือไม่ก็น้ำอัดลมได้ไหมมึง”

“หมวย วันนี้วันเกิดมึงทั้งทีนะเว้ย แล้วก็เลี้ยงน้องด้วย อย่าทำให้ตัวเองขายหน้าดิวะ”

ถูกไอ้ไซลวอแวจนได้เรื่อง มันจับเบียร์กรอกปากจนฉันแทบสำลัก เครื่องดื่มแอลกอฮอล์กับฉันไม่ค่อยถูกกันเท่าไรนัก ตอนปีหนึ่งฉันเคยภาพตัดเพราะดื่มเบียร์กับรุ่นพี่ แถมยังทำตัวน่าอายไปอาเจียนใส่พี่ซีเนียร์ จนไม่กล้ามองหน้าพี่เขาไปหลายวัน

“พี่รหัสผมตี๋ไม่เป็นหรือครับ” อยู่ๆ ไข่เด็กนั้นก็พูดขึ้นมา สีหน้าแบบนี้ คำพูดแบบนี้ มันหยาบกันชัดๆ แม้ว่าเด็กนั้นจะไม่ได้แสดงสีหน้าออกมาชัดเจน แต่ลึกๆ ภายในใจฉันรู้ดีว่าหมอนี่ร้ายกาจ...แค่เบียร์ คิดว่าฉันจะตี๋ไม่เป็นหรือไง

“ไอ้ไซล ขออีกแก้ว” ฉันยื่นแก้วที่ตี๋หมดแล้วให้เพื่อนสนิท สีหน้าไซลดูกังวลเล็กน้อย “มันจะเมานะมึง”

“ก็มึงลากูมากินเบียร์ ถ้ากูไม่เมา แล้วจะลากูมากินทำไม... อีกอย่างกูกินเบียร์เป็น!” ฉันยื่นแก้วให้เพื่อนสนิทอีกครั้ง สีหน้าของเพื่อนแต่ละคนดูเป็นห่วงฉันมาก แต่ผู้ชายตรงหน้ากลับยิ้มหน้าระรื่น เขาทำคางมองฉัน คงจะคอยดูว่าฉันจะตี๋ได้สักทีแก้ว

สายตาแพรวพราวคงจะทำให้ใครต่อใครหลงเสน่ห์ แต่มันไม่ใช่กับฉันแน่นอน ยิ่งเห็นดวงตาคู่นั้นฉันก็ยิ่งอยากเอาชนะ ไซลยื่นแก้วเบียร์ส่งมาให้ ฉันจึงกระดกประหนึ่งว่ามันคือน้ำเปล่า รสชาติมันฝาดไม่อร่อยสักนิด ไม่รู้ว่าพวกนี้ตี๋เข้าไปได้อย่างไร

คิดถูกหรือคิดผิดกันแน่วะใจเจ้า...

“หมวยมึงใจเย็นๆ เดี่ยวเมา”

“ตี๋เก่งจริงๆ ด้วย ถ้าอย่างนั้นลองไซจูหน่อยไหมครับ” นายบลูหยิบขวดเหล้าสี่เหลี่ยมสี่เหลี่ยมมาวางตรงหน้าฉัน เขาเลิกคิ้วและพยักพืดเหมือนท้าทาย ต้องการให้ฉันตี๋จนหมดขวด คิดว่าไอ้เหล่าขวดกระจ๋อยร่อยจะทำอะไรฉันได้หรือไง

ไม่มีทางหรอก...ไม่มีทางเมาเด็ดขาด

**เหมือนพื้นโลกกำลังเอียงจนฉันไม่สามารถทรงตัวนั่งได้**  
มันคงไม่ใช่เพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์หรอกมั้ง ฉันคงไม่ได้ค่ออ่อนขนาดที่จะตี๋ เหล้าขวดเดียวแล้วมันเมาขนาดนี้

“เป่ลือกโลกเคลื่อนที่แน่ๆ” ไซ...ฉันคิดว่าที่ฉันกำลังเผชิญอยู่

ตอนนี้คือเปลือกโลกที่กำลังขยับแยกออกจากกันเหมือนในหนังภัยพิบัติ และฉันก็ไม่ใช่ว่าเปอร์ซีโรที่จะทรงตัวอยู่ได้ โลกเกิดวิกฤตการณ์ครั้งใหญ่ขนาดนี้ แต่ทำไมเพื่อนรอบตัวฉันถึงยังมีท่าทีปกติ หรือคนพวกนี้อาจจะยังไม่รู้ตัวว่าโลกกำลังจะแตกในไม่ช้า

“โซล...โลกแตก” ฉันเขย่าแขนเพื่อนพร้อมบอกว่าโลกของเรา กำลังตกอยู่ในสถานการณ์เลวร้าย แต่เพื่อนตัวดีกลับทำหน้างวงยพร้อมหัวเราะออกมาเหมือนขบขัน นี่มันไม่ใช่เรื่องเล่นๆ นะ ทำไมถึงยังยิ้มหน้าระรื่นกันอยู่ได้

“โลกจะแตกแล้ว หนี...หนีเร็ว” ฉันลุกขึ้นและพยายามวิ่งออกจากร้าน แต่เปลือกโลกที่เคลื่อนตัวไปมาทำให้ฉันเซถลาล้มลงบนพื้น มีน้ำหวัชระมัดเลย โซลพุงฉันมานั่งตามเดิม เสียงดนตรีในร้าน เสียงพูดคุยยังคงดำเนินต่อไปอย่างปกติ

“โลกแตกอะไร มึงเมาแล้วไอ้หมวย”

โซลบอกฉันพลางยื่นแก้วน้ำเปล่าให้ ฉันจึงรับมาดื่ม พอได้ดื่ม น้ำสะอาดก็เหมือนว่าเปลือกโลกค่อยๆ หยุตเคลื่อนที่ ฉันหลับตาตั้งสติ และหยิบซองดักซูบิกิมิจิซดีให้ชุ่มคอ ให้ตายเถอะ ตั้งแต่เกิดมาจนอายุยี่สิบเอ็ดปี ครั้งนี้เป็นครั้งที่สองที่ฉันเมาเหมือนคนไม่มีสติ ส่วนครั้งแรกก็เมาละเทะจนภาพตัด

“บลูนี่คือแข็งเหมือนกันนะเนี่ย แบบนี้สู้คืนนี้ได้สบาย ตำนานคอแข็งของรุ่นคงต้องยกให้บลูसानต่อแล้วนะคินฉน์” พิมพ์พูดออกมาเช่นนั้น พลังหยิบกับแก้มเข้าปาก

ขณะที่ทุกคนกำลังพูดคุยอย่างสนุกสนาน ฉันรู้สึกว่ามีใครบางคนคอยจ้องฉัน พอหันไปมอง ก็พบว่าเขาจ้องฉันไม่วางตาจริงๆ

“มองทำไม มองอยู่ได้ หันไปทางอื่นเลยนะ!” ฉันชี้นิ้วต่อว่ารุ่นน้องตรงหน้า เขายิ้มไม่สะทกสะท้านเหมือนเยาะเขี้ยวที่ฉันเฝ้าหมดสภาพเช่นนี้

“ไอใจ มึงเมาแล้ว จะไปหาเรื่องน้องมันทำไม” คินธพยายามปราม แต่ไม่สามารถหยุดยั้งอารมณ์ขุ่นมัวที่ฉันมีต่อบลูได้ ฉันลุกขึ้นก่อนจะยื่นมือไปบีบแก้มของอีกฝ่ายด้วยความมั่นใจ...กลัวดียังไงมาจูบฉัน ฉันไม่มีทางยอมเด็ดขาด ต่อให้เป็นสายรหัสฉันก็จะลงโทษเด็กนี้ให้หลาบจำ

“พอๆ ไชล ห้ามไอ้หมวยของมึงหน่อย”

ทุกคนพยายามดึงฉันให้ออกห่างจากบลู จนในที่สุดฉันก็มานั่งจุ่มปุ๊กอยู่ที่เดิม อยู่ๆ เจีหนึ่งก็ปรบมือ ทุกคนบนโต๊ะจึงหันมาสนใจสิ่งที่เขาพูด

“ถึงเวลาอันสมควรแล้ว ตอนนี้อ่าพี่มุกว่า ก่อนจะไปต่อก็คลับกุ่มีเกมให้เล่นก่อน” ว่าแล้วเจีหนึ่งก็หยิบขวดโซจูเปล่ามาวางไว้กลางโต๊ะ “มาเล่นเกมวงเหล้ากัน หมุนขวดทำตามคำสั่ง”

เสียงร้องเฮดังลั่นเสมือนว่าทุกคนยินยอมที่จะเล่นเกมนี้ ซึ่งฉันก็ตบมือส่งเสียงโห่ไปตามน้ำเช่นกัน เจีหนึ่งบอกว่าเกมนี้จะมีคนออกคำสั่งก่อนหมุนขวด หากปากขวดหันไปทางใคร คนนั้นต้องยอมเล่าความลับและยอมทำตามคำสั่ง หรืออาจจะเปลี่ยนแปลงไปตามคำสั่งของผู้บังคับขวด

“กูคนแรก กูขอถามคนที่ถูกปากขวดชื่อว่า เคยมีเช็ทซ์ที่แปลกที่สุดที่ไหน” เจีหนึ่งเปิดเกมด้วยคำถามสับแปรตบวง ทำให้คนทั้งโต๊ะส่งเสียงกรีดดั่งลั่นอย่างขบขัน คงไม่คิดว่าคำถามในวงเหล้าจะเป็นคำถามที่แรงใช้ได้ขนาดนี้ หลายคนดูลุ้นระทึกกับการที่จะต้องตอบคำถาม ส่วนฉันไม่สะทกสะท้าน ในเมื่อทั้งชีวิตไม่เคยสัมผัสคำว่าเช็ทซ์สักครั้ง

เจีหนึ่งเริ่มหมุนขวด ขวดแก้วสีเขียวเข้มหมุนไปตามแรงเหวี่ยงจนเดาไม่ออกว่าจะตกไปอยู่ที่ใคร ยิ่งขวดชะลอความเร็วลงมากเท่าไรทุกคนก็ดูยิ่งลุ้นระทึกเป็นทวีคูณ

ขวดค่อยๆ หมุนช้าลงกระทั่งหยุดลง ปากขวดชี้ไปตรงหน้าเจีหนึ่งซึ่งเป็นผู้ถาม เขาโดนคำถามของตัวเองเล่นงานซะแล้ว เจ้าตัวทำท่าทางเล็กล็กมองเพื่อนและรุ่นน้องอย่างมีพิรุณ จากนั้นก็หลับตาลงเล็กน้อยพร้อมสูดลมหายใจ

“ลานจอดรถหลังซ้อป...ว้าย!!!” เจีหนึ่งพูดพร้อมกับปิดหน้าแล้วกรี๊ด คำตอบของเขาเรียกเสียงฮือฮาจากเพื่อนและรุ่นน้องได้เป็นอย่างดี ฉันเบิกตากว้างเมื่อได้ยินคำบอกเล่านั้น ไม่คิดว่าที่เปิดกว้างขนาดนั้นจะสามารถทำกิจกรรมอย่างว่าได้

“เผ็ดที่สุด ไม่หักคะแนนคะแม่” โซลียัมกรุ้มกริม หันไปแปะมือกับเจีหนึ่งเหมือนรู้กัน ส่วนไอ้ผู้ชายที่นั่งตรงหน้าฉันก็ทำคางเหมือนไม่รู้ร้อนรู้หนาวดูไม่รู้สึกรู้สากับคำตอบนั้น คงจะชินชากับเรื่องนี้จนกลายเป็นเรื่องปกติสินะ

ขนาดเมื่อตอนบ่ายยังจวบฉันเหมือนเป็นเรื่องปกติ

“กูหมุนต่อสินะ...คำถามต่อไป กูขอถามว่าพวกมึงในที่นี้จวบครั้งล่าสุดเมื่อไร”

ว่าแล้วเจีหนึ่งก็หมุนขวดทันที คำถามนี้เล่นเอาฉันต้องเ้มปากและลอบกลืนน้ำลาย บลูมองหน้าฉันแล้วก็ยิ้มเหมือนไม่ทุกข์ร้อน ฉันภาวนาในใจ อย่าให้ปากขวดชี้มาที่ฉันเลย

ขวดค่อยๆ หยุดหมุน พร้อมกับหัวใจของฉันที่เต้นรัวไม่เป็นจังหวะ และแล้วปากขวดก็หยุดลงตรงหน้า...บลู

“น้องบลู ตอบมาซะดีๆ ว่าจวบครั้งล่าสุดเมื่อไร” พวกเพื่อนของฉันถาม ทำทางลั่นคำตอบซะเหลือเกิน ก็หมอนี่เสน่ห์เหลือร้ายจนคนทั้งโต๊ะพานหลงเสน่ห์ไม่หยุด โดยเฉพาะโซลกับเจีหนึ่งที่ท่าทางดีใจออกนอกหน้า ฉันจ้องตาเขา ส่งสายตาดอกให้เขาไม่พูดเรื่องเมื่อตอนบ่าย

แต่เหมือนสิ่งที่ฉันทำมันไร้ค่าหรือนายนั่นน่าจะอ่านสายตาของฉันไม่ออก เขาหยิบแก้วเบียร์ดื่มเล็กน้อย มองฉันด้วยแววตาประกาย

ระยิบระยับ ฉันยอมรับว่าสายตาเขามันมีเสน่ห์มหาศาลและเจ้าเล่ห์พอตัว จับพลันฉันเผลอมองไปที่ริมฝีปากของเขา

ริมฝีปากได้รูป สีชมพูระเรื่อ กลีบปากด้านล่างหนากว่าด้านบนมันดู...น่าจูบ

ไม่! ไม่น่าจูบสักนิด ไม่น่ามองอีกต่างหาก...ฉันไม่อยากจะรู้อะไรเกี่ยวกับตัวเขาทั้งสิ้น ตอนนั้นมันเป็นเพียงอุบัติเหตุ เขาแค่เอาชอสมะเขือเทศออกจากปากฉัน ด้วยปากของเขาต่างหาก...

“วันนี้ ตอนบ่าย หลังอาคารเรียนรวม” จบคำตอบนั้นเสียงฮือฮาก็ดังขึ้นมา ทุกคนบนโต๊ะดูขวยเขินจนตัวบิดเกลียวเป็นเลขแปด หลังจากที่ตอบคำถามเสร็จจบลูก็หยิบขวดเหล้าขึ้นมาและยัดตัวขึ้น ท่าทางและสายตาของเขาทำให้ฉันรู้สึกเหมือนว่าตัวเองกำลังตกเป็นเหยื่อ และฉันก็กลัวว่าคำถามต่อไปมันจะเป็นหายนะ

“ปากขวดกับก้นขวดชี้ไปทางใคร คุณนั้นต้องเลิฟซ็อตกัน”

หายนะของแท้ อย่าเป็นฉันกับนายนั้นเลย

บลูเริ่มหมุนขวด ทุกวินาทีมันช่างระทึกใจเหลือเกิน ฉันเพิ่งขวดแก้วและขอให้ปากขวดหรือก้นขวดชี้ไปทางอื่น แค่นี้ก็แกลกอลฮอสก็มากเกินไปสำหรับฉันแล้ว ถ้าต้องมาเลิฟซ็อต ฉันคงไม่สามารถทำได้

ขอร้องละ...อย่าชี้มาที่ฉัน หรือถ้าจะช่วยจริงๆ ก็ขอให้ได้คู่กับพิมพ์ก็ได้ ฉันภาวนาพลาซ่าใช้มือสองข้างจิกที่เนื้อผ้า แต่เหมือนว่าโชคชะตาจะเล่นตลกกับฉันเสมอ เมื่อขวดนั้นค่อยๆ หยุดหมุน ความคาดหวังก็มีอันต้องทลายลง ปากขวดหยุดลงตรงหน้าฉัน และมันคงจะดีกว่านี้หากก้นขวดไม่ได้หยุดอยู่ตรงหน้านายบลู

“เอาใหม่ๆ เมื่อก็ยังไม่ทันตั้งตัวเลย!” ฉันรีบไววายหวังว่าจะเปลี่ยนใจเพื่อนบนโต๊ะเพื่อหมุนขวดใหม่ ทว่าเสียงอีกคนที่ดังขึ้นก็ทำให้ฉันกำมือโดยจับพลัน พร้อมกับเชิดหน้าด้วยความไม่พอใจ

“ถ้าชี้พลาด ผมหมุนใหม่ก็ได้ จะได้รู้ไว้ว่าสายรหัสของผมเก่งแต่



พูด”

“ไอ้เด็กคนนี้น่ะมันยั่วโมโหเก่งจริงๆ ฉันทุบโต๊ะและนั่งลงพร้อมรินเหล้าใส่แก้วช็อตสองใบ มาพูดจายามกันอย่างนี้ ฉันไม่มีทางยอมเด็ดขาด

“ไม่ต้อง ฉันไม่ได้เก่งแต่พูด”

แม้จะมีอาการมินหัว แต่ฉันก็ถือแก้วพร้อมลุกขึ้นยืนและโน้มตัวไปด้านหน้าเพื่อจะควงแขนสายรหัสเจ้าเล่ห์ บลูนยิบแก้วเหล้าแล้วควงแขนฉันเช่นกัน ทันใดนั้นเขาก็กระตุกแขน ฉันเซไปด้านหน้าจนต้องใช้มืออีกหนึ่งข้างยันโต๊ะ ปลายเท้าเขย่งสูง เนื่องจากผู้ชายตรงหน้าสูงมาก เขาโน้มตัวลงมาจนตอนนี้เราสองคนแนบชิดและใกล้กันเพียงนิดเดียว ปลายจมูกของฉันเฉียดกับชอกคอเขาขณะที่เขถลาลไปข้างหน้า จนได้กลิ่นหอมสะอาดแต่ยั่วยวน

เปลวใจสิ้นเข้าจนได้ ฉันยกแก้วเครื่องดื่มจตรึมฝีปาก ก่อนจะกระดกซ้าๆ เพราะยังไม่อยากผละห่างจากผู้ชายคนนี้ ฉันเหลือบมองที่คอของเขา เห็นลูกกระเดือกค่อยๆ ขยับ มันเช็กขึ้นจนฉันหายใจไม่ทั่วท้อง แต่สุดท้ายฉันก็ต้องหยุดการกระทำเมื่อเขาคีมเครื่องดื่มจนหมดแก้วและมองมาที่ฉัน

“นี่...” เสียงหัวเราะแบบนี้อีกแล้ว ฉันไม่รู้ว่าจะภายใต้เสียงนี้แฝงไปด้วยอะไรกันแน่ เดาไม่ออกเลยจริงๆ ว่าเขาคิดอะไรอยู่ ฉันรีบผละตัวออกแล้ววางแก้วลงบนโต๊ะ

“ไปเข้าห้องน้ำก่อนนะ” ฉันบอกเพื่อนแล้วรีบเดินไปเข้าห้องน้ำที่อยู่หลังร้าน อาการมินเมาหายไปแล้ว เหลือแต่อาการใจเต้นแรงเพราะเขาคอนั้น ฉันมองตัวเองในกระจกพร้อมกุมหัวใจที่สั่นระรัว ก่อนจะเปิดก๊อกน้ำล้างหน้าให้สร่างเมา

“เข้าใจ หยุดเดี๋ยวนี้ หยุดคิดเดี๋ยวนี้เลย”

ฉันคิดว่าหากฉันได้ลองจูบเขาอีกครั้ง มันคงทำให้ฉันหัวใจเต้น

แรง ยิ่งกลืนตัวแสนทรวงเส่นห่มันก็ยิ่งทำให้ฉันนึกถึงจูบระหว่างฉันกับ  
เขาเมื่อช่วงบ่าย

ใช่...ฉันอยากลองจูบเขาอีกครั้ง

“มึงแค่เมาใ้ใจ เดียวก็หาย”

ฉันบอกตัวเองอย่างหนักแน่นก่อนจะออกจากห้องน้ำ ทว่าเมื่อ  
เดินออกมากลับเจอใครบางคนยืนพิงผนังและสูบบุหรี่ท่าทางสบายใจ  
ร่างกายสูงโปร่ง กลิ่นหอมประจำตัว ทำให้ฉันลอบกลืนน้ำลาย บลูฟอน  
ควันออกจากปากและทิ้งบุหรี่ลงเ็นถังเขี่ยพร้อมหันมามองหน้าฉัน

“เมาหรือ” เขาเดินเข้ามาใกล้แล้วจับผมตัดใบหูให้ฉัน การ  
กระทำนั้นทำให้ฉันผงะถอยหลังพลงกลืนน้ำลายลงคอ ไม่รู้ว่าเขาจะ  
มาไม่ไหน แต่ที่แน่ๆ เขาคงไม่ได้คิดดีกับฉันแน่นอน

“เปล่า” ฉันตอบเสียงแข็ง

“แมกก็บอกว่าเมาสิ หัดปฏิเสธบ้าง ไม่ใช่ตะบั้งตะบันดื่มเพราะ  
อยากเอาชนะ”

ทำเป็นรู้ดีไปเสียทุกอย่าง เพราะคำพูดของเขานั้นแหละที่ทำให้  
ฉันอยากเอาชนะ ฉันกัดริมฝีปากเพราะหมดคำจะเถียง เขาพูดอะไรก็  
เหมือนไม่มีช่องโหว่ให้ได้กลับ

“แล้วใครกันล่ะที่ทำให้ฉันก่อน”

“ผม?” เขาชี้ตัวเองพร้อมทำหน้าสงสัย แน่แน่นอนว่ามันไม่ได้ดู  
ไร้เดียงสา เขาหัวเราะออกมาเล็กน้อยก่อนจะส่ายหัว “เหมือนคุยกับ  
เด็ก”

“ฉันเป็นรุ่นพี่นาย หัดเคารพรุ่นพี่ซะบ้าง”

“ไม่อยากเคารพ ผมไม่ได้คิดว่าคุณเป็นรุ่นพี่”

“ไอ้เด็กบ้...” ยังไม่ทันที่ฉันจะต่อว่าจบ เขาก็โน้มหน้ามาปิดปาก  
ฉันด้วยปากของเขา ก่อนจะบดจูบจนไม่เหลือช่องว่างให้หายใจ

รสจูบต่างจากเมื่อตอนบ่าย มันรุนแรงขึ้น เข้มข้นขึ้น เย้ายวนขึ้น

จนฉันเผลอไผลยินยอมรับสัมผัสและโอบล้อมเขา ยอมเอนเอนไปหน้าไป  
ตามรสจูบ ยอมให้เขาตรึงฉันไว้ที่ผนังและจูบราวกับสูบวิญญาณ

หัวใจฉันเต้นแรงไม่เป็นจังหวะ ทุกอย่างมันรวดเร็วจนไม่ทันได้  
ตั้งตัว

ทั้งที่ฉันควรจะปฏิเสธการกระทำนี้ แต่ฉันยินดีให้เขาจูบและ  
ตอบโต้อย่างดุคดีม แม้จะงอแง งงๆ ก็ตาม

# 3

## a night called one night stand

ฉันเติบโตและค่อยๆ เรียนรู้สังคมรอบข้าง บางครั้งฉันก็รู้สึกว่าคุณเองไร้เดียงสาต่อโลกใบนี้เหลือเกิน เรื่องนี้ก็เช่นกัน...ฉันไม่ประสาเกี่ยวกับเซ็กซ์ ไม่เคยเข้าใจมาก่อนว่าคุณรู้สึกหลงใหลและมัวเมาความใคร่เป็นอย่างไร จนกระทั่งตอนนี้ ฉันเพิ่งได้รู้อีกเช่นกันว่าฉันที่จริงฉันไม่ได้ไร้เดียงสา แต่ฉันไม่เคยมีประสบการณ์ต่างหาก ร่างกายของฉันตอบสนองไปตามสัญชาตญาณประหนึ่งว่าชำนาญเรื่องนี้เสียด้วยซ้ำ

ฉันรู้สึกเวียนหัวหลังขอตัวแยกย้ายกับเพื่อน ต่างคนต่างมาไม่รู้เรื่อง เช่นเดียวกับฉันที่ภาพตัด รู้ตัวอีกทีฉันก็มาอยู่ในห้องของบลู ฉันโอบกอดลำคอเขาเพื่อรับรสจูบที่หวานล้ำและมีกลิ่นแอลกอฮอล์ในลมหายใจ ผู้ชายตรงหน้ามีดวงตาแสนเซ็กซี่จนอดเอื้อมมือไปสัมผัสไม่ได้ รอยยิ้มอบอุ่นแต่เจ้าเล่ห์ทำให้หัวใจฉันเต้นแรงจนควบคุมไม่อยู่

“อ้อ...” ฉันร้องออกมาเพราะรู้สึกวามวามไปทั้งตัวขณะเขาค่อยๆ บรรจงจูบตามร่างกาย จากริมฝีปาก ไหลลงไปที่ลำคอ จากนั้นเขาก็ปลดเปลื้องเสื้อของฉันและจูบลงบนหน้าอกที่มีชุดชั้นในปกปิด เขาจูบจนฉันแทบหมดแรง และร่างกายของฉันกำลังบอกว่า

ต้องการมากกว่านี้

เขาเริ่มปีบคลั่งไปทั่วร่างกายของฉันจนฉันรู้สึกเสียวซ่าจน ฉันตอบ  
รับด้วยการแอนหน้าออกเพื่อบอกให้เขารู้ว่าตอนนี้ฉันตกอยู่ในเงื้อมมือ  
ของเขา

“หึ”

เสียงหัวเราะแบบนี้ก็แล้ว เสียงหัวเราะในลำคอที่ฉันเดาไม่ถูก  
ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ เขาปลดกางเกงของฉันแล้วดึงมากองที่ข้อเท้า  
จากนั้นก็ขยับกายเข้ามาใกล้และจูบต้นขาฉันใน

“เดี๋ยวก่อน...หยุดก่อน” ฉันรีบปรามเขา แต่ร่างกายฉันตอบสนอง  
โดยการจับศีรษะของเขาเพื่อระบายความรู้สึก ขนาดยังไม่ถึงขั้นสอดใส่  
แค่แต่ต้องเพียงภายนอกฉันก็รู้สึกทรมานไม่ไหวแล้ว คนตรงหน้าไม่ยอม  
หยุดการกระทำ เขาดูต้นขาของฉันจนเกิดเสียง

มันน่าอาย แต่ฉันไม่ปฏิเสธว่ามันรู้สึกดีเหลือเกิน เพราะฤทธิ์ของ  
เหล้าหรือเปล่าที่ทำให้ฉันเป็นแบบนี้

ฝนด้านนอกตกลงมาอย่างไม่ลืมหูลืมตา ทว่าฉันไม่สามารถดับ  
ความร้อนรุ่มในใจได้สักนิด ฉันค่อยๆ ยันตัวขึ้นนั่ง มองดูผู้ชายตรง  
หน้าที่จัดการร่างกายของฉันอย่างใจเย็น เหมือนเสือที่ใช้อุ้งเท้าเขี่ยเนื้อ  
กวาง ก่อนจะฉีกกระชากเป็นชิ้นเล็กๆ ด้วยปาก

“อยากให้เห็นหยุดหรือคะ”

น้ำเสียงของเขา วิถีพูดของเขามันต่างไปจากเดิม เขาเงยหน้าขึ้น  
มามองฉัน แล้วขยับใบหน้ามาจับขอบอย่างไม่ทันให้ตั้งตัว เขาค่อยๆ  
ดูดดื่มริมฝีปากบนสลับกับริมฝีปากล่างเหมือนหิวกระหาย เสียงน้ำลาย  
เฉอะแฉะมันยิ่งเพิ่มความต้องการของฉันให้สูงขึ้นกว่าเดิม

“หึม อยากให้เห็นหยุดหรือ” เขาถามขึ้นมามากครั้ง

ในทีแรกฉันอยากปฏิเสธ แต่พอซังใจแล้วก็พบว่าไม่ใช่ ฉันตอบ  
สนองเขา สองมือเอื้อมเกาะไหล่เขาพร้อมส่ายหน้าเป็นคำตอบจน  
อีกฝ่ายหัวเราะชอบใจ หยุดตอนนี้คงไม่ทันแล้ว ความต้องการของฉัน

มีมากเกินไปกว่าจะหยุดกลางคัน สุดท้ายฉันก็เป็นฝ่ายจูบเขาก่อน

วิดีโอผู้ใหญ่ก็เคยผ่านตมาแล้ว เหลือก็แค่ปฏิบัติ วันนี้จะเป็นวันที่ฉันปลดล็อก ทำสิ่งที่ตัวเองยังไม่เคยพบเจอ และคิดว่ามันคงเป็นประสบการณ์ชีวิตไม่มากก็น้อย ฉันตัดสินใจแล้วว่าฉันจะทำเรื่องนี้กับเขา

“ไม่ให้หยุด”

ฉันบอกเขาหลังจากผละริมฝีปากออกมา เขาหัวเราะก่อนจะดันร่างฉันให้นอนลงอีกครั้ง จูบและบีบคิ่งหน้าอกไปด้วยจนฉันหายใจกระตุก บ้างก็เอียงคอให้เขาคลเคลีย บางทีก็จูบตอบรับด้วยแรงปรารถนา ไม่อยากเชื่อเลยว่าตัวเองจะก้าวเข้าสู่ถ้าเสีย ทั้งที่ก็รู้ว่ามันน่ากลัวแค่ไหน

“อึก... อือ” เขาถอนจูบและซ้อนร่างฉันขึ้นมา จากนั้นก็ปลดตะขอชั้นในอย่างเร่งรีบ ตามด้วยกางเกงชั้นในจนไม่เหลือเสื้อผ้าสักชิ้นบนตัว ฉันรีบดึงผ้าห่มมาคลุมตัวด้วยความอาย แต่เหมือนคนใจร้ายตรงหน้าจะไม่พอใจกับการกระทำของฉันเท่าไรนัก

“ปิดทำไมครับ หืม”

ทำไมเขาต้องถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนแบบนี้ด้วย ไม่รู้หรือไงว่ามันทำให้ใจของฉันเต้นแรง ยิ่งเขามากระชิบกระซาบที่ข้างหูยิ่งทำให้ร่างกายของฉันหลังน้ำออกมา ฉันมองเขาที่กำลังถอดเสื้อ ปลดกระดุมกางเกงอย่างเชื่องช้า ขณะที่เขาถอดเสื้อผ้าฉันก็เผลอกลืนน้ำลายเพราะความเข็ชี่ของเขา เขามีร่างสูงโปร่ง มีกล้ามเนื้อชัดเจนทุกสัดส่วน ผิวขาวจนฉันละลายตาไม่ได้แม้แต่วินาทีเดียว

“อาย...” ฉันไม่เข้าใจว่าในชีวิตจริง การเริ่มต้นมีเซ็กซ์ต้องทำอย่างไรและดำเนินต่อไปอย่างไร ลึนคำตอบนั้นเขาก็หัวเราะเล็กน้อยแล้วยื่นหน้ามาคริมฝีปากลงมาที่แก้ม น่าอายซะมดที่ต้องมาทำอะไรแบบนี้ต่อหน้าคนที่เพิ่งรู้จัก

“ไม่ต้องอาย ผมจะไม่อายเหมือนกัน ตกลงไหมครับ”

ฉันซึ่งใจอยู่ครู่หนึ่ง หลับตาและสูดลมหายใจเต็มปอดก่อนจะผ่นอย่างแผ่วเบา...หากไม่ลองก็ไม่รู้ อีกอย่างร่างกายนี้เป็นของฉัน จิตใจก็เป็นของฉัน เพราะฉะนั้นฉันสามารถตัดสินใจได้ด้วยตัวเอง ฉันพยักหน้า ยอมให้ชายตรงหน้าดึงผ้าห่มออกจากตัว เขาถอดกางเกงออกจนหมดแล้ว ฉันเห็นทุกสัดส่วนจนต้องเบือนหน้าหนี ทั้งอาย ทั้งกระดาก ไม่รู้ว่าหลังจากเรื่องนี้จบลงแล้วจะเป็นอย่างไร

“อยากทำไหม แคบอกว่าไม่อยากทำ ผมก็จะไม่ทำ” เขาพูดออกมาเช่นนั้น ทั้งๆ ที่ฉันเห็นว่าร่างกายของเขาต้องการมากแค่ไหน ฉันมองสัดส่วนที่ขยายใหญ่ กลืนน้ำลายและบอกเขาไปว่า

“ทำ ออยากทำ”

สิ้นคำของฉันเขาก็บิดริมฝีปากประหนึ่งว่ากระหาย ทุกอย่างไม่ได้ค่อยเป็นค่อยไปเหมือนในตอนแรก มันร้อนรุ่ม เย้ายวน จนฉันผล็อยร้องออกมาเสียงดัง จึงรีบปิดปากตัวเองทันที ใจฉันเต้นรัวยามเขาดูดดึงบริเวณหน้าอก มันเสียวซ่าไปพร้อมกับความทรमान ความต้องการมันทวีคูณขึ้นจนจุดไม่อยู่

“อ้อ เข้ามาได้ไหม” ฉันเป็นอะไรไป ทำไมถึงได้พูดเรื่องน่าอายแบบนั้นต่อหน้าเขา

“ไม่ไหวแล้วเหอ”

“อ้อ” ฉันพยักหน้ารัวทั้งที่อายจนอยากจะมุดหน้าหนี แต่ความต้องการมันมีมากกว่า ขณะที่ฉันตอบตกลง ดวงตาก็เอ๋อคลอไปด้วยหยาดน้ำ เพิ่งได้รู้ว่าความต้องการมันทำให้ทรमानขนาดนี้ เขาจูบลงมาอีกครั้งและถอนจูบออกไป แต่แทนที่เขาจะสอดใส่เข้ามา เขากลับใช้นิ้วมือลูบไล้ไปตามต้นขาก่อนที่จะสอดมันเข้ามาในกายฉัน

มันแปลกใหม่จนฉันตกใจ รีบคว้าไหลทั้งสองข้างของเขาเอาไว้ ร่างกายบิดเกร็งจนจะร้องไห้ มันเจ็บ แม้จะเป็นนิ้วก็ตาม เขาขยับมัน

จนฉันได้ยินเสียงน้ำเฉาะและ น้าอายุชะมัด...ไม่คิดว่าต้องมาทำสิ่งที่  
น้าอายุแบบนี้มาก่อนในชีวิต

“เจ็บหรือคะ”

“คะ เจ็บ อ้อ...” ฉันรู้สึกถึงจำนวนนิ้วที่เพิ่มขึ้น จากนั้นเขาก็เพิ่ม  
ความเร็วจนฉันต้องแยกขาออกกว้างอัตโนมัติ เสียงร้องและเสียงหอบ  
หายใจดังทั่วห้อง น้ำตาฉันไหลนองเต็มใบหน้า ก่อนจะสะอื้นขึ้นมาเป็น  
ช่วงๆ

“ต่อไปมันจะเจ็บยิ่งกว่านี้ อยากให้ทำต่อไหม”

บลูถามฉันด้วยเสียงอ่อนโยน ไม่มีอะไรสามารถหยุดความ  
ต้องการของฉันได้ ฉันพยักหน้าตอบเขาจากใจ สาบานได้เลยว่าฉัน  
ต้องการเขามากที่สุด เขาถอนนิ้วออกก่อนจะขยับตัวมาคร่อมแล้วนำ  
ท่อนกายสูงขึ้นลงที่ส่วนนั้นของฉันโดยยังไม่ดันเข้ามา มันเสียวจนอยาก  
จะขยับกายเข้าหาเขา แต่ทันใดนั้นเขาก็ดันมันเข้ามาซ้ำๆ กระทั่งฉัน  
รู้สึกว่ามีส่วนกระดูกเข้ามาด้านในอย่างจัง

“เจ็บ...จุก” น้ำตาฉันไหลไม่หยุด แต่จะให้ถอนตัวตอนนี้ก็ไม่ทัน  
แล้ว ในเมื่อฉันตกปากรับคำกับบลูไปแล้วว่าฉันต้องการเขามากแค่ไหน  
ร่างกายสูงใหญ่โยกไปตามจังหวะ อวัยวะของเขาที่อยู่ในร่างกายฉัน  
กระดูกโดนเนื้อด้านในจนเสียวซ่า การเสียวจนต้องร้องครวญคราง  
มันเป็นอย่างนี้เอง มันอาย แต่ก็รู้สึกดีจนอยากให้เขาทำแรงๆ

“อืม ดี โคตรดี”

บลูคาราม ก่อนจะเสยผมขณะที่กระดูกกระแทกกระแทกเข้ามาในตัวฉัน  
เขาเพิ่มความเร็วขึ้นเรื่อยๆ จนร่างกายของฉันโยกคลอนไปตามจังหวะ

“ร้องออกมาอีกสิครับ”

เขายันมือสองข้างระหว่างตัวฉันและกระชับข้างหู ฉันร้องออกมา  
แต่โดยดี เสียงร้องครวญครางที่ไม่ได้ประดิษฐ์ แต่ฉันพอรู้ว่ามันต้อง  
ร้องแบบไหนถึงอีกฝ่ายจะสุขสม บลูใช้มือทั้งสองรวบมือฉันไว้เหนือ



ศิระชะ มันทำให้ฉันตื่นเต้นเกินกว่าเดิมหลายเท่า ก่อนที่เขาจะโน้มตัวลงมา ดูดดึงทรวงอกของฉันอีกครั้ง เขาเสียววนๆ ซ้ำๆ จนฉันกระสันที่ด้านล่าง เพิ่มมากขึ้น

เขายังไม่หยุดขยับ เช่นเดียวกับฉันที่เต็งกายรับแรงนั้น เขาหลับตาและครางเสียวทุ่มต่ำ ฉันจึงดันร่างขึ้นและโอบรอบคอพร้อมบดจูบที่ริมฝีปากของเขา เราสองคนจูบกันอย่างไม่ลดละ ร่างของฉันแทบจะหลอมละลายกลายเป็นร่างเดียวกับผู้ชายตรงหน้า ร่างกายมีเหงื่อไหลซึมออกมา

“ชอบไหม” เขาถามฉันข้างหูเสียวกระเส่าพร้อมกับหอบหายใจหนัก

“อื้อ” ฉันตอบเพียงแค่นั้น หากให้พูดมากกว่านี้เสียงของฉันคงสั้นเครืออย่างน่าอาย

“ขอจูบอีก...แล้วก็ขอจับตรงนี้”

เขาจูบฉันอีกครั้งและใช้มือบีบหน้าอกจนร่างกายของฉันกระตุกหลายครั้ง บลูดุแก่งกาจเรื่องนี้มาก เขาดูชำนาญทั้งที่อายุน้อยกว่าฉัน จนถึงตอนนี้ฉันก็ยังไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเราสองคนจะมาจบบนเตียง และฉันก็ไม่อยากเชื่อว่าตัวเองจะยอมอย่างง่ายดายขนาดนี้

ทั้งที่เราเพิ่งเจอกันวันแรก แต่มันกลับเลยเถิดถลาลึกมาถึงขั้นนี้

“ชอบไหมคะ” เขายังคงถามฉันด้วยคำถามเดิม ก่อนแรงกระแทกจะหนักหน่วงขึ้น เสียงเนื้อกระแทกกันดังไปทั่วห้อง ยังโชคดีที่เสียงฝนตกยังดังกระหน่ำ ไม่อย่างนั้นฉันกลัวว่าจะมีใครมาได้ยินเข้า

“ชอบ...อื้อ ชอบค่ะ” ฉันตอบตอนที่เขากะแทกเข้ามาเติมแรงร่างกายของฉันกระตุกรัวอย่างน่าตกใจพร้อมกับมีน้ำไหลออกมาจากตรงนั้น บลูดอนกายออกอย่างเชื่องช้าและนอนลงข้างฉัน

“หี...”

ฉันเกลียดเสียงหัวเราะของเขาซะหมด ฉันไม่ได้มองหน้าเขากลับ

ได้เพียงแต่หันหลังให้และซุกตัวอยู่ใต้ผ้าห่ม รู้ตัวอีกทีก็ถูกอีกคนดึงเข้าไปกอดเรียบร้อยแล้ว ฉันรู้สึกได้ว่าเขาจวบลงบนท้ายทอยแผ่วเบา ใจจุมุกคลอเคลียจนฉันสัมผัสได้ถึงลมหายใจอุ่นๆ

ฉันต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ ต่อไปนี้ฉันจะมองหน้าเขาได้ยังไงกัน เพียงอารมณ์ชั่ววูบทำให้ฉันหลงละเลิงขนาดนี้เลยหรือ

ใจเจ้า...จะทำยังไงดี ถลากลึกมาตั้งขนาดนี้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนดีวะใจเจ้า

**ฉันตื่นขึ้นมาในเช้าวันใหม่ อากาศวันนี้ดูไม่สดใส มันขมุกขมัวไปด้วยเมฆฝนที่เกาะกลุ่มเป็นก้อนสีเทา ความหนาวเย็นทำให้ฉันต้องซุกกายเข้าไปในผ้าห่ม แต่แล้วฉันก็รีบลืมตาขึ้นมา อยู่ๆ สมอังกี่ลำดับเหตุการณ์ได้ว่าเกิดอะไรขึ้น ห้องที่ฉันนอนอยู่ตอนนี้ไม่ใช่ห้องของฉัน ฉันรีบลุกขึ้นจนผ้าห่มร่นลงไปกองที่เอว สภาพเปลือยเปล่าไร้เสื้อชั้นในทำให้ฉันต้องรีบดึงผ้าห่มขึ้นมาปิดอีกครั้ง**

ฉันนึกถึงเหตุการณ์เมื่อคืนที่มีกินเลี้ยงต้อนรับรุ่นน้อง ไชลเป็นตัวตั้งตัวตีให้พวกเราทุกคนไปต่อกันที่คลับ ฉันพยายามปฏิเสธเธออยู่หลายครั้ง แต่ไชลก็เอาแต่ขอร้องจนฉันยอมใจอ่อน

‘กุยยังไม่เคยเกี่ยวกับมึงเลยนะหมวย’ สีหน้าอ้อนวอนของคนมาดუნ่าเห็นใจมากกว่าปกติ ฉันจึงตกปากรับคำและไปที่คลับใกล้มหาวิทยาลัย ฉันจำได้ว่าเพื่อนแต่ละคนคอยรินเบียร์สลับกับเหล้าให้ไม่ขาดช่วง

ความเมาทำให้ฉันทำอะไรไปตามอำเภอใจ จำได้คลับคล้ายคลับคลาว่าระหว่างที่เรากำลังสนุกกันในคลับฉันก็เผลอไปโอบคอใครสักคนในนั้น ฉันขมวดคิ้วเพื่อพินิจวิเคราะห์เหตุการณ์ ภาพที่เลื่อนรางประหนึ่งว่ามีมันฝนกันก็ชัดเจนขึ้น ผู้ชายคนนั้นคือนายบลูนั่นเอง

“เวยแล้วไอ้ใจ เวยแล้ว” ฉันได้ยินเสียงน้ำไหลดังออกมาจาก

ประตูบานสีขาวยสะอาดตา เมื่อมองไปรอบห้องก็เห็นว่ามิกี้ตาร์ท อุปรกรณ์  
วาดภาพและมีรูปถ่ายโพลารอยด์ติดไว้บนผนัง

“นายนั้น... เสร็จแล้วใช่ไหม?”

รูปใบนั้นย้ำชัดเจนว่าเมื่อคืนนี้ฉันทำอะไรลงไป ฉันขี้หวัตัวเอง  
อย่างหงุดหงิด ก่อนจะรีบโกยเสื้อผ้ามาสวม เสื้อยืดตัวโคร่งของฉัน  
กางเกงขากะบอก ตามด้วยถุงเท้าสีเหลืองทั้งสองข้าง ฉันหาหนังสือ  
ในกระเป๋าผ้าของตัวเองมามัดผมเผ้าที่รุงรัง จากนั้นก็หลับตาพร้อมถอน  
หายใจ หวังว่าจะไม่ดวงซวยถึงขั้นที่เขาเปิดประตูห้องน้ำออกมาเจอ  
หรือกนะ

ฉันคว้ากระเป๋าและจะก้าวไปที่ประตูห้องนอน ทว่าทันทีที่ฉันลุก  
จากเตียง ประตูห้องน้ำก็เปิดออกพร้อมกับชายร่างสูงที่มีผ้าเช็ดตัวเพียง  
หนึ่งผืนพันรอบเอว ฉันมองหน้าเขาก่อนจะไล่ลงมาที่เท้า

เหมือนร่างกายถูกสาปให้กลายเป็นหินจนขยับไปไหนไม่ได้ ฉัน  
กลืนน้ำลายอีกใหญ่พร้อมกะพริบตาปริบๆ มองหน้าเขาด้วยความ  
อับอาย

“ตื่นแล้วหรือครับ?”

“อ้อ ไปก่อนนะ” เขาพูดจาสุภาพแต่น้ำเสียงเจ้าเล่ห์เหลือร้าย  
ฉันตอบไปโดยไม่มองหน้าเขาก่อนจะก้าวออกจากห้องนอน

“เดียว...”

ฉันไม่หันกลับไปตามเสียงเรียก ได้แต่จำอ้าวสับเท้าเดินลงบันได  
ที่นี่เหมือนจะเป็นทาวน์โฮมที่มีสองชั้น พื้นที่กว้างขวางเกินกว่าราคา  
ที่นักศึกษาจะจ่ายไหว ด้านหน้ามีสวนเล็กๆ ที่ชุ่มฉ่ำไปด้วยฝนที่ตก  
กระหน่ำลงมาเมื่อคืน รวมไปถึงฝนที่ปรอยลงมาในยามนี้

ฉันรีบสับเท้าเดินอย่างเร่งรีบ นึกโกรธตัวเองที่แผลอตัวแผลใจ  
ไปมีอะไรกับเด็กที่ขึ้นชื่อว่าเป็นรุ่นน้องในสายรหัส ฉันคิดว่าความ  
สัมพันธ์ของเราควรหยุดอยู่แค่นี้ ต่อจากนี้จะไม่มีความรู้รุ่นพี่รุ่นน้อง

หรือคนรู้จัก เขาเป็นแค่คนที่ผ่านเข้ามาในชีวิต เดียวก็คงจากกันไป  
ไม่ช้า

ฉันนั่งวินมอเตอร์ไซด์มาถึงหอพัก เมื่อถึงห้องก็ทิ้งตัวนอนแล้ว  
เอาหัวโขกพุกด้วยความหงุดหงิด ทำไมต้องไปมีอะไรกับนายคนนั้นด้วย  
ทุกการกระทำเมื่อคืนยังติดอยู่ในความทรงจำ แทนที่จะรู้สึกรังเกียจ  
กลับกันมันทำให้ฉันรู้สึกดีเป็นบ้า

ฉันไม่ได้หงุดหงิดที่ตัวเองปล่อยตัวปล่อยใจ ฉันคิดว่าการ  
รักนวลสงวนตัวอย่างที่ร่ำสอนกันมามันก็เป็นแค่ประเพณีแบบเก่า ไม่  
คิดว่าต้องรักษาเนื้อตัวไว้ให้ชายที่ได้แต่งงานด้วยเพียงคนเดียว เพราะ  
เช็กซ์เป็นเรื่องของความเข้ากันได้ มันไม่ใช่เรื่องแปลก แม้คนบางส่วน  
ในสังคมจะขีดเส้นว่าการมีเช็กซ์หรือพูดถึงเช็กซ์เป็นเรื่องไม่สมควร  
ก็ตาม

“แต่มันก็ไม่ควรเป็นคนใกล้ตัวขนาดนี้แหละ” ฉันถามตัวเอง  
หากเช็กซ์เมื่อคืนนี้เป็นเพียงบทรักชั่วข้ามคืนระหว่างฉันกับคนที่ไม่รู้จัก  
คงดีกว่านี้ จากนั้นก็จะต่างคนต่างอยู่ ต่างคนต่างไปใช้ชีวิตของตัวเอง  
แต่ฉันดันไปมีเช็กซ์กับรุ่นน้อง เราต้องเจอกันทีคณะ อีกทั้งเรายังเป็น  
สายรหัส เราต้องนัดเลี้ยงข้าวสายรหัสเป็นธรรมเนียมทุกปี

แต่ฉันดันไปมีอะไรกันเด็กนี้...ให้ตายเถอะหัวใจเจ้า

“แคว้นไนต์สแตนดี่ไซ้ แคว้นไนต์สแตนดี่...ฮือ ไม่ได้! ใหมอะ แบบ  
นี้ไอ้เด็กนั้นจะหาว่ากูแรดใหม่เนี่ย” ฉันยี้หัวด้วยความหงุดหงิด ตีขาใน  
อากาศเพื่อระบายความอัดอั้นตันใจ

“ก็แค่ทำเป็นไม่มีอะไรเกิดขึ้นก็ได้ เด็กนั้นมันไม่ได้จริงจังหรอก  
ทำทางเจ้าชู้จะตาย” ฉันบอกตัวเองอย่างนั้น แต่เมื่อนึกถึงริมฝีปาก  
ดวงตา ลมหายใจอุ่นที่รินรดฉันก็ต้องเผลอปากและบิดตัวทันที บลู่เป็น  
คนมีเสน่ห์มากจนฉันใจเต้นแรงยามนึกถึงใบหน้าของเขาและสัมผัสของ  
เราเมื่อคืนนี้

“นายนั้นคงไม่คิดเล็กคิดน้อยหรือมั่ง...” เป็นฉันเองนี่แหละที่เก็บเอาเรื่องราวทุกอย่างมาคิดจนไม่เป็นตัวของตัวเอง ฉันซุกหน้ากับหมอนพร้อมทุบเตียงอย่างขุ่นเคืองใจ ทุกอย่างมันจะเป็นปกติหากฉันทำตัวเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น...

ใช่ แต่ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เรื่องระหว่างเราสองคนมันก็จะจบแค่เมื่อคืนคืนเดียว

**วันนี้คณะศิลปกรรมศาสตร์คลาคล่ำไปด้วยนักศึกษาหลายภาควิชา** ทุกคนแต่งตัวด้วยความสนุกสนานแม้อากาศจะไม่ใช่ใจก็ตามที ฉันสวมเสื้อชุดแขนยาวกับกระโปรงตามปกติ แต่ต่างจากวันอื่นที่วันนี้ฉันรวบผมทั้งหมด ปล่อยปอยผมตกลงมาเล็กน้อยให้ดูเป็นธรรมชาติ

“หมวย แต่งตัวน่ารักเชียวนะมิ่ง เมื่อคืนเป็นไง เห็นคินณ์บอกว่ามิ่งเมา” ไชลวีงมาหาฉันแล้วกระโดดกอดคอ โบกหน้าของเธอสดใสราวกับว่าเมื่อคืนไม่ได้ผ่านศึกหนักมาสักนิด ส่วนฉันกว่าจะได้ออกจากห้องก็ใช้เวลาทำใจอยู่หลายนาที ใช้เครื่องสำอางปกปิดใบหน้าให้ทรมานให้สดใสยิ่งขึ้น

“มัว ใครเมา ไม่ได้เมาสักหน่อย” สถิฉันดีตลอดวันเสียแต่ตอนเหล่าเข้าปาก แต่พอถึงเหตุการณ์นั้นความเมาก็สร้างเป็นความมึนแทน ฉันจำได้ทุกอย่างว่าเกิดอะไรขึ้น แต่พยายามปกปิดสีหน้าให้มิดชิดเพื่อไม่ให้เพื่อนจับได้

“อย่ามา คินณ์มันบอกเองว่ามิ่งเมาแล้วไปเดินยั่วน้องบลู ไม่เชื่อมิ่งลองดูในแชตกลุ่ม”

ฉันรีบหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาเปิดแอปพลิเคชันที่ใช้คุยกับเพื่อนเป็นประจำ มีหลายร้อยข้อความที่ยังไม่ได้อ่าน ฉันกดเข้าไปก่อนที่จะเห็นว่าในห้องสนทนามีการส่งรูปภาพและคลิปวิดีโอของเมื่อคืนเอาไว้

ด้วย

: นื่องใจของเรามันเผลอเหมือนกันนะเนี่ย

: บอกแล้วว่าหมวยมันเด็ด

: นื่องบลูคือมองตาเป็นมัน

: ยั่วมากแม่ แบบนี้เจ้าให้สิบแต่ไม่หัก

บทสนทนาของเพื่อนทำให้ฉันต้องรีบกดเข้าไปหาคลิกวิดีโอดูว่าเกิดอะไรขึ้น มันถ่ายไว้ตอนที่เราอยู่ในคลับ กำลังแพนไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งมาหยุดที่ฉันซึ่งกำลังกระดกเหล้าอีกใหญ่ก่อนจะวางลงบนโต๊ะ ฉันหันไปโอบลำคอของบลู นายนั้นเอาแต่ยื่นนิงและยิ้มเจ้าเล่ห์แทนที่จะผลักฉันออก

“เวรแล้วกู”

“เช็กซีต้อออก เพิ่งเคยเห็นมึงเต้นเหมือนกันนะหมวย ภูว่านื่องบลูอาจจะสนใจมึงก็ได้” โชลว่าพลงเต้นเลียนแบบฉันในคลับ

คำพูดของเพื่อนสนิทไม่ได้ทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้นมาเลย ฉันไม่ต้องการให้หมอนั้นสนใจและขออย่าให้เจอกันอีก ไม่อย่างนั้นมึงหวังฉันก็ดลั่นตัวเองขาดแน่ๆ

“พอเลยโซล คนเมาอะมึง”

“แต่นื่องบลูคือยื่นนิงมาก ภูนี้กว่าเป็นปูน แม่่งไม่สะทกสะท้านอะไรเลย เพื่อนกูออกจะเช็กซีขนาดนี้ ไม่สนใจเพื่อนกูเลยเหรวะ”

ไม่สนใจกับผีนะสิ คนที่เล่นงานฉันจนปวดตัวจนถึงตอนนี้ก็คือ นายบลูบ้านั้น นายนั้นเล่นกับร่างกายของฉันตลอดทั้งคืนจนหมดแรง ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ฉันอยากบอกให้โซลถอนคำพูด แต่ก็เกรงว่าความลับจะเปิดเผย

เรื่องนี้ต้องเป็นความลับระหว่างฉันกับบลู จะต้องไม่มีใครรู้เรื่องนี้เป็นอันขาด

“อ้าว พุดถึงก็มาพุดดี... นื่องบลูหว่าดี เป็นไงบ้างเมื่อคืน ไม่เมา

เนอะ” เพื่อนฉันนี่เป็นมิตรกับคนอื่นไปทั่ว ออยู่ๆ โชลก็หันไปทักกับลูที่เดินเข้ามาในตึกคณะพอดีบพอดี เขาหันมาตามเสียงเรียกและส่งยิ้มอย่างสุภาพตอบกลับมา ไม่ว้ายซ้ำเลื่องฉันและยิ้มมุมปากเหมือนคนได้รับชัยชนะอย่างไรอย่างนั้น

“ไม่เมาครับ”

“ว่าแต่เมื่อคืนเพื่อนพี่เด็ดใหม่ เต็มไม่เกรงใจรุ่นน้องเลยอะ” ใ้ โชลพูดสนุกปาก ไม่ได้สังเกตเลยว่าหน้าฉันหดเหลือสองนิ้วแล้ว ฉันอยากจะหนีหายไปจากตรงนี้จริงๆ ไม่อยากเจอหน้าเขาเลย

“ก็ดีครับ ดีมากๆ” เขาตอบเหมือนเน้นย้ำ ซึ่งฉันรู้ว่าคำตอบนั้นไม่ได้หมายถึงเรื่องในคลับ สายตาวาววับมองฉันเหมือนจะกลืนกินจนฉันอยากจะเดินไปเตะเขาเขาแรงๆ ใ้รู้แล้วรู้รอด

“หมายถึงเดิน?”

ฉันถองสี่ข้างเพื่อนสนิท มันคงมองว่าผู้ชายคนนี้เป็นรุ่นน้องที่จะพูดเล่นยังงี้ก็ได้ แต่ฉันขอยืนยันว่าเขาร้ายกาจยิ่งกว่าอะไร เมื่อโชลถามไปแบบนั้น ผู้ชายตรงหน้าก็หันมามองฉันพลางยิ้มมุมปากเหมือนอยากจะทำอะไรอะไร ส่วนฉันก็เฝ้าปากลุ่นว่าเขาจะพูดเรื่องไม่เป็นเรื่องออกมาหรือไม่

“ครับ...เดินเด็ดมาก จนผมอยากเดินด้วยอีก”

หมอนี่ไม่ได้หมายถึงเรื่องเดินแน่นอน ฉันมั่นใจล้านเปอร์เซ็นต์ ฉันเกลียดรอยยิ้มของเขาจริงๆ รอยยิ้มที่คาดเดาอะไรไม่ได้ และฉันไม่ชอบอะไรที่คาดเดาไม่ได้เหลือเกิน

“พอ!” ฉันตะโกนเสียงดังจนทั้งสองคนหยุดชะงัก นักศึกษาร่วมคณะที่อยู่บริเวณเดียวกันหันมาจ้องมอง ฉันทนฟังบทสนทนาระหว่างเพื่อนกับผู้ชายคนนี่ไม่ไหวแล้ว โชลมีสีหน้าตกใจที่ฉันแสดงท่าทางอย่างนั้น

“กูจะไปทำงาน ไปแล้วนะ แล้วก็...หยุดพูดเรื่องไม่เป็นเรื่อง

สักที” ฉันพูดประโยคหลังตอนไปหยุดยืนตรงหน้านายบลู กระซิบเสียง  
ลอดไรวีฬงให้เขาได้ยินเพียงคนเดียว

ฉันอยากให้เมื่อคืนเป็นเพียงคืนเดียวที่ฉันถล่ำลึกลงไปกับความ  
สัฒพันธ์ และฉันหวังว่าหลังจากนี้ฉันกับเขาจะไม่ต้องเจอหน้ากันอีก  
เลย!